

บทนำ

มีคำกล่าวไว้ว่า ‘หากชีวิตทุกข์ตรมหนัก ให้ไปยังร้านสุราลีมเลื่อน ณ
แดนวิญญาน’

ร้านสุราแห่งนี้ แม้ขึ้นชื่อว่าเป็นร้านสุรา แต่มิได้ขายสุราให้เหล่าคนจร
หรือเหล่านักดื่มคองแดงมาหาความบันเทิงเรีงรรมย์ กลับเปิดเพื่อผู้ที่มีความ
ทุกข์ตรมยากลีมเลื่อน เพียงร้องขอสุราลีมเลื่อน เจ้าแกเนี้ร้านสุราลีมเลื่อน
แห่งนี้ก็มีเคยปฏิเสธ ยินยอมมอบให้โดยไว เพียงแลกกับความทรงจำชาติภพ
หนึ่งที่ผ่านมามาเท่านั้น เพียงแต่...

แดนวิญญานมิใช่ดินแดนที่ผู้คนผ่านเข้าออกได้โดยง่าย หากจะว่าตาม
จริง... คนที่มีอาจมีชีวิตอยู่ต่อในโลกมนุษย์ได้แล้วต่างหากถึงจะผ่านเข้าไปได้
แดนวิญญาน... ก็สมชื่อ ‘แดนวิญญาน’ เสียเหลือเกิน

หือ? ว่ากระไรนะ หน้าตาของเจ้าแกเนี้ร้านสุราลีมเลื่อนนะหรือ

อือ... หากจะให้พูดตามจริง ว่ากันว่า... นางงดงามปานลุ่มเมือง ไม่ลิ
ลุ่มทั้งสี่ทะเลแปดดินแดนเลยต่างหาก

ดวงอาทิตย์ลับ ดวงจันทร์ขึ้นแทนที่ แต่ในคำคืนนี้จันทร์มาอาจ
ลาดแสงส่องลงมาถึงแดนมนุษย์ได้ ด้วยเพราะเมฆครึ้มก้อนใหญ่บดบังรัศมี
ของแสงจันทร์นวลตา ความมืดมิดปกคลุมทั่วบริเวณจนเงียบงันวังเวง เพียง
ครู่เดียวสายลมระลอกใหญ่ก็พัดผ่านมา เสียงฟ้าร้องคำรามดังกึกก้องแข่ง
กับเสียงลมเสียดสีกับเหล่าใบไม้ที่ตั้งหวัดหิวหน้าขนลุกของต้นไม้ใหญ่

ปัง!

เสียงประตูไม้กระทบกรอบประตูของกระท่อมหลังเก่าซอมน้อยอย่างแรง
พาให้ชายหนุ่มตัวผอมแห้งตกใจหน้าตาตื่น เป็นเวลาเดียวกับที่สายฝนตกลงมา
อย่างหนักราวพายุเข้า และสายลมทวีความรุนแรงขึ้นราวความคั่งแค้นของใคร
คนหนึ่งได้รับการตอบสนอง พาให้ประตูไม้บานนั้นตีกับกรอบประตูแรงขึ้น
เรื่อยๆ และราวกับจะปลิวปลิวตามสายลมได้ทุกเมื่อ

“ชะ... ช้ากแล้ว ช้ากแล้ว”

สิ้นเสียงสิ้นครีด้วยความหวาดกลัว ประตูปานเก่าก็หลุดออกจาก
กรอบก่อนจะปลิวไปกระแทกผนังกระท่อมดังปัง ชายร่างผอมทรุดลงไปนั่ง
กับพื้น น้ามูกน้ำตาไหลปะปนกันจนดูทุเรศทุรังน่ารังเกียจยิ่งจนหญิงสาว
ในชุดแดงบางเบาที่เพิ่งก้าวเข้ามาต้องทำหน้าที่ด้วยความสมเพช

“ข้าขอร้องละ ไร่ชีวิตข้า... ฮี๊ก ไร่ชีวิตข้าด้วย” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงสิ้นครี
ด้วยความหวาดกลัว

“เจ้ายังจะกล้า... ให้ข้าไร่ชีวิตอีกหรือ ชายสารเลว!” เสียงแหลมสูง
ของสตรีร่างออรชรดังขึ้นราวกริตรี้อง นัยน์ตางดงามเต็มเปี่ยมไปด้วยความ
เคียดแค้นจ้องชายตรงหน้าทีบัสสวาระวาดด้วยความสมเพชปนเจ็บปวดยิ่ง

“เจ้าทำกับข้าถึงเพียงนั้น เจ้ากล้าทำกับข้าถึงเพียงนั้น!”

“ชะ... ข้าขอละ ข้าขอร้อง หะ... เห็นแก่อืดตืดของเรา ข้าขอร้องเจ้า”
ชายหนุ่มผู้หน้าสมเพชค่อยๆ คลานเข้ามาถอดขาของนางไว้แน่น ภวานำให้นาง
ยังหลงเหลือเยื่อใยในอดีตและปล่อยเขาไป แต่กลับไร้ซึ่งเสียงตอบรับจาก
หญิงสาวในชุดแดง นางนั่งงันก่อนกำมือบางแน่นจนเล็บแทบจะจิกเข้าไปใน

เนื้อขาว ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็กลัวนักว่าจะฆ่าเขาจริงๆ จึงละล่ำละลักเอ่ยออกม่อีกหนึ่งประโยค

“อะ...อภัยให้ข้าด้วย หากจะโทษ... ก็โทษที่เจ้าเป็นเพียงคนึกาเกิดข้าไม่มีทางเลือก ไม่มีจริงๆ”

นางหันมองชายหนุ่มที่เกาะขาตนหนึ่ง ในดวงตาของนางเต็มไปด้วยความเคียดแค้นซึ่งซึ่งจนยากจะบรรยาย เพลงโศสลูกโหมจนไม่อาจะรับได้อีกต่อไป ทว่าชายผู้หวัดชะตาขาดตรงหน้ากลับไม่รู้เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น ปากอันน่ารังเกียจยังคงพูดพลาถคำที่กระตุ้นโศสนางได้ดียิ่ง

“หากข้าไม่ทำ พวกมันจะฆ่าข้า พวกมันจะฆ่าข้า”

“เช่นนั้นก็จงตายด้วยน้ำมือข้า แล้วไปอยู่กับพวกมันในนรกเถิด!”

สิ้นคำ ฝ่ามือบางก็คว้าหมับเข้าที่ลำคอของชายหนุ่มแล้วกว้างของเขาจนลอยขึ้นเหนือพื้นไปหลายฉือ¹ เล็บแหลมยาวสีแดงสดค่อยๆ จิกลงไปในลำคอของเขา หัวงปัดลมหายใจ ทว่ากลับมีเสียงใสราวระฆังแก้วดังชัดขึ้นเสียก่อน

“ทำเช่นนั้น... เจ้าจะเป็นสุขได้จริงหรือ ฟางหฐ”

สตรีผู้มีนามว่าฟางหฐหันขวับ ดวงตาดวงงามจับจ้องอย่างไม่เป็นมิตรนักไปยังสตรีในชุดสีดำปักลายดอกพลับพลึงที่มีสีแดงสดราวสีโลหิต มือบอบบางขาวลอราวหิมะกลางเหมันตฤดูถือร่มกันฝนคันหนึ่งยืนท่ามกลางสายฝนโปรยปราย ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแข็งกร้าว

“ไม่เกี่ยวกับเจ้า!” ลิ่นเสียงทวาดก้อง นางก็ออกแรงบีบลำคอของชายหนุ่มแรงขึ้นจนเขาต้องตะเกียกตะกายด้วยหายใจไม่ออก

หญิงสาวในชุดสีดำปักลายดอกพลับพลึงแดงเห็นดังนั้นก็ไม่อนาทรร้อนใจใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งยังเอ่ยอย่างใจเย็นยิ่ง

“หากปล่อยมันไปตามเวรกรรมเสีย ไม่นานมันก็จะอยู่ไม่สู้ตาย มิสู้เจ้าละเว้นก่อกรรมครานี้ ไปเสพสุขในแดนวิญญูณก่อนเดินทางไปแดนปรภพ

¹ หน่วยวัดระยะของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้ว

“ไม่ดีกว่าหรือ”

เมื่อได้ยินดังนั้นฟางหูกก็คิดตาม ก่อนผ่อนแรงลง ทว่ายังมียอมปล่อยมือ หญิงสาวหัวเราะเสียงแหลมสูง ก่อนเอ่ยอย่างเย้ยหยันปนโศกเศร้า

“ข้าจะลืมหันได้อย่างไร ความทุกข์ตรมที่ได้รับ... ความเคียดแค้นฝังลึกถึงเพียงนี้”

“...”

“ข้าจะลืมหันได้อย่างไร...” หญิงสาวเอ่ยเสียงแผ่ว น้ำตาไหลรินอย่างช้าๆ ด้วยความโศกเศร้าและคับแค้นใจยิ่ง

สตรีแปลกหน้าในชุดสีดำเห็นดังนั้นก็นิ่งงิบชั่วอึดใจ ก่อนเอื้อนเอ่ยประโยคหนึ่งออกมา

“สุราสี่เดือน... เจ้าคงได้ยินมาบ้าง”

สิ้นสุดคำของเสียงหวานใส ฟางหูกก็ชะงักค้างไป มีอบางที่บีบลำคอของชายร่างผอมแห้งค่อยๆ คลายออกจนชายหนุ่มหล่นตู่ปลงไปกองอยู่กับพื้น

เมื่อเขาเห็นว่าตนหลุดพ้นจากเงื้อมมือของสตรีผู้มีนามว่าฟางหูกแล้วก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้น แล้วรีบวิ่งออกไปจากกระท่อมหลังนั้นทันทีพร้อมร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่ง โดยไม่คิดหันกลับมามองหญิงสาวทั้งสองอีก

“ท่านเป็นใคร เหตุใดถึงรู้ชื่อข้า” เมื่อไรซึ่งโทะสะบังตา ฟางหูกที่เพิ่งนึกอะใจก็เอ่ยถามสตรีตรงหน้าทันที เมื่อมองพินิจดูดีๆ แล้ว ฟางหูกก็เพิ่งแจ้งแก่ใจว่าหญิงสาวเบื้องหน้านางมีโฉมมนุษย์เป็นแน่แท้ แม้อยู่ท่ามกลางพายุฝนก็ยังสังเกตเห็นได้ชัดเจนยิ่ง เรือนร่างอรรชรเพริยวระหง ผิวขาวเปล่งประกายเสียงยิ่งกว่าหิมะกลางฤดูหนาว ทั้งใบหน้าสวยงามที่ไม่ว่าจะมองหาจุดบกพร่องอย่างไรก็หาเจอไม่ คิ้วเรียวยาวเป็นรูปได้งดงาม ดวงตาหงส์สีดำสนิทแฝงแววยั่ววนทั้งยังเจ้าเล่ห์อยู่ในที จมูกโด่งทว่าเรียวกเล็กดูจิ้มลิ้ม เหมือนเพียงนี้ยังงดงามมิพอ... ริมฝีปากของนางยังแดงสดราวกับดอกเหมยแบ่งบานอวบอิมได้รูป ตัดกับผิวขาวนวลและผมสีดำล้นยาวระบันเอว ทั้งงดงามดุจเส้นไหม ซึ่งถักทอจากห้องฟ้าในยามค่ำคืน เป็นความงามที่แม้แต่สตรีด้วยกันยังต้อง

ตกตะลิ่ง

ช่างงามน้ก... งามล่่มบ้านล่่มเมือง ไมลึ งามล่่มฟ้าล่่มดินเลยต่างหาก
 ครันเมื่อได้ฟังคำถามจากฟางหรุ สตรีผู้นั้นก็ยกยืมบางอย่างดงาม
 ก่อนเสียงหวานใสรารระฆังแก้วจะเอื้อนเอ่ย
 “ข้ามีนามว่าหงเหมยฮวา... นายหญิงแห่งร้านสุราลีมเลือน”

หนึ่ง

ความทรงจำของคณิกาที่แสนทุกข์ตรม (ตอนต้น)

“ข้ามีนามว่า หงเหมยชวา นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลียน”

สิ้นสุดคำพูดของหงเหมยชวา ทุกสิ่งรอบกายของฟางหฐก็ราวกับดับวูบลง สิ่งสุดท้ายที่ฟางหฐเห็นคือรอยยิ้มบางของหงเหมยชวาที่ยังคงประดับอยู่บนใบหน้างดงาม แต่แล้ว... เพียงชั่วกะพริบตานางก็กลับมายืนอยู่กลางร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง ภายในร้านเต็มไปด้วยชั้นวางสุราหลากหลายชนิด บ้างบรรจุในไหเครื่องเคลือบสีขาวราคาแพง บ้างบรรจุในไหดินธรรมดาที่ขนาดใหญ่มากกว่าปกติถึงสองเท่า มีเพียงโต๊ะตัวยาวสำหรับเก้าอี้ตั้งอยู่ด้านซ้ายมือและโต๊ะไม้กลมตัวหนึ่งกับเก้าอี้เข้าชุดกันตั้งอยู่กลางร้าน ด้านหลังร้านมีห้องหนึ่งห้อง ประตูห้องยังปิดสนิททั้งยังมีม่านลูกบิดแก้วหลากสีปิดบังไว้อีกชั้น ส่วนทางขวาของนางมีบันไดไม้ขึ้นไปชั้นบนที่มีห้องอีกสองห้องด้วยกัน นางกวาดตามองทั่วบริเวณอย่างตกตะลึงชั่วขณะ คิ้วเรียวยาวคมมุ่งอย่างงุนงง

ฟางหฐมองออกไปยังประตูที่เปิดกว้างทางหน้าร้าน ด้านนอกซึ่งควรจะ มีฝนตกกระหน่ำกลับกลายเป็นถูกปกคลุมด้วยพุยหิมะสีขาวโพลนทั่วบริเวณ ผู้คนมากมายเดินกันขวักไขว่ ใบหน้ายิ้มแย้มราวไร้อะไรๆ ทั้งสิ้น แต่ที่น่าแปลกคือไม่ว่าจะมีคนมากมายเพียงใดเดินผ่าน กลับไม่มีแม้สักคน

ที่หันมามองร้านสุราที่นางยืนอยู่เลยสักคนเดียว

“มิต้องแปลกใจไปหรือก วิทยุณณมนุษย์ที่ไม่มีเรื่องทุกข์ตรมยาก ลืมเลือนย่อมนองไม่เห็นร้านสุราลืมเลือน” ราวกับได้ยินความคิดของฟางหู หงเหมยฮวาเอ่ยตอบข้อข้องใจของนางทันที ก่อนโบหน้าดังามจะแย้มยิ้ม พร้อมเอื้อนเอ่ย

“จริงลี ยินดีต้อนรับสู่ร้านสุราลืมเลือน...”

“...”

“เชิญนั่ง ดืมซาก่อนเถิด” สตรีผู้มีนามว่าหงเหมยฮวาเอ่ยเชื้อเชิญอย่าง ยิ้มแย้มก่อนสะบัดมือคราหนึ่ง ชูตกาหน้าชากระเบื้องเคลือบสีชาวนวลที่มอง เพียงภายนอกก็รู้ได้ว่าเนื้อดีเพียงใดก็ปรากฏขึ้นกลางโต๊ะกลมหนึ่งเดียวของ ร้าน และเพียงสะบัดมืออีกคราชูดลีด่าบักลายดอกพลับพลึงแดงก็แปรเปลี่ยน เป็นชูดลีชมพู่อ่อนที่ดูสวมสบายกว่าเมื่อครู่มาก นางนั่งลงบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่ง ก่อนผายมือให้แขกเพียงหนึ่งเดียวในร้านนั่งลงตามนาง

ฟางหูนั่งลงตามคำเชื้อเชิญของเจ้าของร้านสุราลืมเลือนอย่างงุนงง แต่ก่อนที่จะทันได้ถามสิ่งใด ด้วยชาลีซาก็ถูกยื่นมาตรงหน้านาง หมิงสาวรับ มั่นมาไว้ใหม่ จดจ้องน้ำชาสีเหลืองทองที่มีควันลอยเหนือถ้วยอยู่คู่หนึ่ง ก่อนค่อยๆ จิบซารสชาติขมฝาดทว่าชุ่มคอลงไป หลังดืมจนหมดนางก็วาง ถ้วยซาราคาแพงระยับลงอย่างเบามือ ก่อนเอ่ยถามสตรีตรงหน้า

“ร้านสุราลืมเลือน? เช่นนั้นที่นี้ก็คือ... แदनวิทยุณณ?”

“มิผิด อยู่บนโลกมนุษย์เจ้าคงเคยได้ยินมาบ้าง” หงเหมยฮวาตอบ พร้อมกับรินชาให้อีกฝ่ายไปด้วย

“ข้าเคยได้ยิน แต่มิตคิดว่าตนจะได้มาเร็วถึงเพียงนี้” ฟางหูเอ่ย ก่อน ดวงตาคจะฉายแววโศกเศร้าปนเคียดแค้น

หงเหมยฮวาจ้องมองท่าทางนั้นอย่างเงียบงัน ก่อนมือบางจะยกน้ำชา ขึ้นจิบอย่างช้าๆ

“ข้านี้กว่าเรื่องสุราลืมเลือนเป็นเพียงตำนานเล่าขาน มิตคิดว่าจะมีจริง...”

“...”

“สุราลับเลื่อน จะทำให้ข้าลืมนั้นได้จริงหรือ ลืมทั้งความทุกข์และความเจ็บปวดของชาติก่อนได้จริงหรือ”

“สุราลับเลื่อนทำได้ หากเจ้ายินยอมแลกกับความทรงจำชาติภพหนึ่ง” สตรีในชุดสีชมพูอ่อนเอื้อมเอ่ยด้วยท่าทางจริงจัง นางวางถ้วยชาลง ก่อนเสียงหวานใสจะเอ่ยต่อ

“แต่... การที่จะดึงความทรงจำออกมาได้ เจ้าจำเป็นจะต้องระลึกถึงความทรงจำที่ทุกข์ที่สุดและสุขที่สุดในชีวิตของเจ้าเสียก่อน วิธีการที่ดีที่สุดก็คือการเล่ามันออกมา”

“...”

“ความทรงจำก็คล้ายกับวิญญาณเศษเสี้ยวหนึ่งของเจ้า การมอบความทรงจำให้ข้า ก็คล้ายกับทิ้งวิญญาณเศษเสี้ยวหนึ่งไป หลังแลกความทรงจำกับสุราแล้ว เจ้าสามารถเลือกได้ว่าจะไปยังแดนปรภพหรือจะใช้ชีวิตต่อที่แดนวิญญาน หากเลือกที่จะใช้ชีวิตที่ดินแดนแห่งนี้ เจ้าสามารถร้องขอสิ่งใดก็ได้จากข้าหนึ่งอย่าง จะเป็นเกียรติยศ ชื่อเสียง หรือเงินทอง ไม่ว่าจะเป็สิ่งใด... ข้าก็สามารถให้เจ้าได้ทั้งสิ้น”

“...”

“ข้อเสนอเช่นนี้ก็มีแล้วใช้หรือไม่ ความทรงจำที่ไม่ต้องการแลกเปลี่ยนกับความปรารถนาอย่างหนึ่ง...” เมื่อเอ่ยจบสตรีในชุดสีชมพูก็รินน้ำชาลงในถ้วยของฟางหู ก่อนจะรินให้ตนเอง มือขาวละเอียดยกถ้วยชาที่แทบเป็นสีเดียวกับมือที่นั่นขึ้นจิบอย่างใจเย็น ไม่คิดจะเร่งรัดหญิงสาวที่คิดหนักอยู่เบื้องหน้าตน

ชั่วอึดใจน้ำตาสีใสก็ค่อยๆ รินไหลลงมาจากดวงตาคู่งาม ฟางหูยกหน้าขึ้นสบตากับสตรีที่นั่งตรงข้ามนางอย่างช้าๆ น้ำตายังคงไหลริน ก่อนจะเอื้อนเอ่ยด้วยเสียงเศร้า

“หากลืมนั้นได้ หากหยุดความทรงจำนี้ได้... ข้ายินยอมแลกเจ้าค่ะ”

หงเหมยฮวาเห็นดั่งนั้นก็นิ่งเงียบชั่วอึดใจ ในเวทตาสะทอนความรู้สึก
บางอย่างที่ยากจะอ่านออก ก่อนเอยด้วยเสียงที่อ่อนลงราวเห็นใจ

“เช่นนั้นก็เล่ามาเถิด เรื่องราวที่แสนน่าเศร้าของเจ้า”

ฟางหูหนึ่งเงียบอย่างใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนริมฝีปากบางที่งดาม
ไม่แพ้ผู้ใดจะเอื้อนเอ่ย

“เรื่องทั้งหมดคงเริ่มตั้งแต่วันนั้น... วันที่ข้าถูกบิดาแท้ๆ พาไปขายยัง
หอหมื่นบุปผา...”

“ไม่ ข้าไม่ไป... ท่านพ่อได้โปรดปล่อยข้า ปล่อยข้าเถิด ฮี๋” เสียงเด็ก

หญิงวัยแปดขวบแผ่ร่องดั่งลั่นถนในนิยามวิกาล แม้นางมีอาจสู้แรงของผู้เป็น
บิดาได้ แต่นางก็พยายามขืนตัวไว้สุดฤทธิ์ไม่ให้ผู้เป็นบิดาจุดลากนางไปได้
โดยง่าย เด็กหญิงตัวเล็กผอมบางจนหนังหุ้มกระดูก บัดนี้น้ำมูกน้ำตาไหล
เประอะเปื้อนไปทั่วใบหน้า พยายามขอร้องอ้อนวอนผู้เป็นบิดาที่กำลังจุดลาก
นางอย่างไม่เบามือแม่แต่น้อย ครั้นเมื่อเริ่มรำคาญจึงตวาดใส่ผู้เป็นบุตรสาว
ด้วยน้ำเสียงเมามายไปหนึ่งคำรบ

“เพี้ย! เจ้าจะกระไรนักหนา ข้าแค่พาไปขาย มิได้จะฆ่าจะแกงกัน
เสียหน่อย แหกปากโวยวายอยู่ได้ มิชยวันนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องขายอยู่ดี แม่เจ้านั้น
ไร้ประโยชน์ ซิงตายไปเสียก่อน ข้าถึงได้ไม่มีเงินซื้อสุรา ฮี๋ นាំโมโหเสียจริง
บุตรสาวเช่นเจ้าเลี้ยงไปก็เท่านั้น มานี้!” พุดจบก็จุดข้อมือบางให้เดินตามไป
อย่างแรง

“ไ้อ้ย ท่านพ่อ ฮี๋ก ท่านพ่อ ฮี๋ๆ” เด็กหญิงปล่อยโฮออกมาทันที ชาย
ผู้เป็นบิดาเบื้องหน้านางคร้านที่จะสนใจเต็มที่จึงปล่อยให้เด็กหญิงร้องไห้อยู่
อย่างนั้น รีบลากนางก้าวเดินไปยังจุดหมายของตนทันที

ครั้นเมื่อถึงจุดหมายปลายทางผู้เป็นบิดาก็หยุดลง เด็กหญิงรูปร่างผอม
บางมองรอบกายอย่างหวาดระแวงในทันที เบื้องหน้านางคือหอทรงแปดเหลี่ยม
สูงหลายชั้น กลิ่นสุราและกลิ่นเครื่องหอมสตรีที่กำจนฉุนแสบจมูกชวนอาเจียน

เบื่องหน้ามีสตรีในชุดบางเบาสีล้วนสดใสมากมายจนดูคล้ายตา ทั้งยังมีชายเมาสุราทั้งหนุ่มและชราหลายคนเดินโอบหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มในชุดบางเบาเสียนแทบจะไม่อาจปกปิดร่างกายได้ออกมา คนเหล่านั้นเดินชนนางจนเกือบเซล้มไปหลายครั้ง

“มานี่” เสียงของผู้เป็นบิดาดังขึ้นอีกครั้ง นางที่หยุดร้องไห้เพราะตกตะลึงกับสถานที่เบื่องหน้าได้แต่เดินตามไปอย่างว่าง่ายด้วยความหวาดระแวงผู้คนรอบกายยิ่ง เมื่อเข้ามาภายในหอ บิดาก็พานางเดินลัดเลาะไปตามทางเดินสายเล็กจนไปหยุดอยู่หน้าห้องหนึ่ง เขาเลื่อนเปิดบานประตูออกก่อนผลักบุตรีสาวเข้าไปจนนางล้มลงไปกองกับพื้น

“นี่หรือ ที่จะขายให้ข้า” เสียงแหลมของหญิงวัยกลางคนดังขึ้น เด็กหญิงตัวน้อยจึงเงยหน้าขึ้นอย่างหวั่นเกรง เบื่องหน้าของนางคือหญิงวัยกลางคนร่างท้วมแววตาเจ้าเล่ห์ มีไฟเม็ดใหญ่อยู่ที่มุมปากด้านซ้าย ในมือถือปล้องยาสูบที่ทำจากทองเหลือง กำลังจ้องมองนางราวกับกำลังตีราคานางอยู่

“อ้อ อย่างมากก็แค่สิบตำลึง...”

“โธ่ แม่เล่า ลิบตำลึงมิถูกไปหรือหรือ นี่นางยังเด็กนะ มิเคยผ่านชายใดมาก่อน” บิดาของนางเอ่ยแย้ง

“เพี้ย! ข้าให้ลิบตำลึงก็ตีเท่าไรแล้ว เด็กตัวเท่านี้กว่าจะขายได้ก็อีกตั้งหลายปี และมีรู้ว่าโตมาจะดูได้หรือไม่ ดูซิ หน้าตาก็มอมแมมทั้งยังพอมแห่งถึงเพียงนี้ ฮี้ย มิเอาดีกว่า... แปดตำลึงจะขายหรือไม่ขาย”

“แม่เล่า!”

“จะขายหรือไม่ขาย ไม่ขายก็ออกไป!”

เมื่อได้ฟังดังนั้นบิดานางก็โมโหเหลือทน แต่เพราะไม่มีทางเลือกเนื่องจากหอนี้เป็นหอที่ใหญ่ที่สุดในเมืองนี้แล้ว ดีไม่ดีอาจจะถูกกดราคากว่านี้ก็เป็นได้ สุดท้ายแล้วชายขี้เมาจึงได้แต่พยักหน้ารับอย่างจำใจ แม้ไม่พอใจที่ถูกกดราคาจนแทบจะเรียกว่าชุดเลือดชุดเนื้อเท่าไรนัก

“อะๆๆ ชายก็ขาย ฮี้ย...” บิดานางเอ่ยจบแม่เล่าก็ให้สาวใช้หยิบเงินใน

ถูส่งให้ทันที เมื่อได้เงินแล้วก็เดินออกไปอย่างรวดเร็วโดยไม่แม้แต่จะหันมามองบุตรสาวของตนอีกเลยแม้ว่านางจะพยายามตะโกนเรียกเขาเท่าไรก็ตาม

“ท่านพ่อ! ท่านพ่อ! ฮึก ท่านพ่อ...”

“เงียบ!”

“...” เด็กหญิงเงียบตามคำสั่งอย่างตกใจกลัว ก่อนพยายามกลืนก้อนสะอื้นลงไป

“พ่อเจ้าชายเจ้าแล้ว บัดนี้เจ้าเป็นคนของหอทมิ่นบุปผา หากคิดหนีหรือก่อเรื่องข้าจะไม่เลี้ยงไว้ จำเอาไว้ให้ดี”

“...”

“ไป พานางออกไป วันนี้ข้ายังมีแขกให้ต้องออกไปรับหน้าอีกมาก”

ชีวิตในหอทมิ่นบุปผานั้นช่างลำบากยากเข็ญ แม้จะมีอาหารครบทุกมื้อ

และเสื้อผ้าดีๆ ให้สวมใส่ ทว่ากลับต้องแลกมาด้วยการทำงานหนักจนเกินกว่าที่เด็กคนหนึ่งจะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นซักล้าง ก่อพื้น หรือต้มน้ำให้บรรดาคนิกาทิ้งหลายได้อาบ นางล้วนต้องทำทั้งสิ้นแม้จะมีวัยเพียงแค่นี้แต่หนาก็ตาม นอกจากนั้นนางยังต้องคอยรับใช้คนิกาทิ้งหลาย หากทำให้พวกนางไม่พอใจ แม้เพียงนิดก็อาจถูกลงโทษอย่างหนัก บ้างกลั่นแกล้ง บ้างคอยหาเรื่องนาง แม้ใบหน้าจะงดงามแต่ภายในกลับเลวร้ายยิ่ง มิเพียงแต่คนิกาท่านั้น เด็กรับใช้ด้วยกันก็ยิ่งกลั่นแกล้งนางหนักเข้าไปอีก

“ฮ่าๆ พวกเจ้าดูสิ เช่นนี้เหมาะมากกว่าตั้งเยอะ” เสียงเด็กหญิงคนหนึ่งหัวเราะสะใจเมื่อสาดน้ำซักล้างใส่นางได้สำเร็จ เนื้อตัวผอมแห้งสันเทาด้วยความหนาวเย็นเนื่องจากเวลานี้เป็นฤดูหนาวที่หิมะเริ่มโปรยปราย ตามเนื้อตัวสกปรกไม่ต่างดูเพราะน้ำซักล้างที่เด็กรับใช้คนนั้นตั้งใจสาดใส่นาง เมื่อเห็นดังนั้นลูกสมุนทั้งสองที่เป็นเด็กรับใช้ด้วยกันก็หัวเราะร่วนขึ้นทันที ก่อนเดินจากไปด้วยความสมเพชปนสะใจที่กลั่นแกล้งนางได้สำเร็จ ทั้งให้นางเย็นหนาวลั่นอยู่อย่างนั้นเพียงลำพัง

ครั้นเมื่อถึงเวลาเข้านอน นางที่ทำงานเสร็จสิ้นเป็นคนสุดท้ายก็พบว่า บนที่นอนของนางเต็มไปด้วยน้ำสกปรกเฉอะแฉะเต็มทีนอน มิต้องคาดเดาก็รู้ว่าเป็นฝีมือของผู้ใด นางทรุดตัวลงนั่งกอดเข่าที่มุมห้อง ปล่อยให้ น้ำตาไหลรินชะล้างความเหนื่อยล้าทั้งกายและใจ

“ข้าคิดถึงท่านแม่ ข้าคิดถึงท่านเหลือเกิน...”

ท่ามกลางความมืดมิดและความเงิบสงัดของคำคืนกลางฤดูหนาว กลับมีเด็กหญิงตัวน้อยวัยแปดขวบนอนขดตัวอยู่บนพื้นอันหนาวเหน็บที่มุมห้อง ร้องไห้ออกมาด้วยความท้อใจกับชะตาชีวิตของตน

หลายปีผ่านไป เด็กหญิงตัวน้อยเริ่มโตเป็นเด็กสาววัยแรกแย้ม หน้าตา ที่เคยดูมอมแมมแต่เก่าก่อนกลับมีเค้าของสาวงามจนคนรอบข้างแปลกใจยิ่ง แม้แต่เจ้าตัวเองก็ตาม และด้วยกลัวว่าตนจะต้องถูกบังคับขายเรือนร่างเฉกเช่นเด็กสาวคนอื่นๆ นางจึงพยายามปกปิดใบหน้าให้แก่จริงของตนเอาไว้ด้วยการเอาซี้เกล้าจากเตาหุงอาหารมาป้ายทั่วใบหน้า

ทุกๆ วันยังคงเหมือนเดิม แม่ไม่ถูกกลั่นแกล้งเหมือนเมื่อครั้งเป็นเด็ก แต่ก็ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับอาหารและเสื้อผ้า ในตอนนั้นนางอ่อนวอนต่อฟ้าดิน แม่ต้องทำงานหนักเช่นนี้ไปชั่วชีวิตก็ไม่เป็นไร ขอเพียงให้นางรอดพ้นจากสายตาของแม่เล้าก็พอ แต่แล้วสวรรค์กลับไม่เห็นใจนาง...

“ทำไมน้ำเย็นถึงเพียงนี้ ไปเปลี่ยนมาใหม่!” เสียงทวาดแหลมสูงของสตรีดั่งขี้ں ก่อนสตรีผู้นั้นจะตะอ่างล้างเท้าจนน้ำในอ่างสาดใส่เต็มใบหน้านางที่กำลังก้มตัวล้างเท้าของสตรีผู้นั้นอยู่ ชะล้างเอาซี้เกล้าที่นางทาไว้หลุดออกไปเกือบหมด

“ขอภัยเจ้าค่ะ ขอภัยเจ้าค่ะ” เด็กสาวรีบร้อนขอภัยสตรีผู้นั้นที่กำลังอารมณ์เสียเป็นอย่างมาก เป็นเวลาเดียวกันกับที่แม่เล้าหน้าเลือดเดินตรงมาทางพวกนางพอดี

“อะอะอะไรกัน...” แม่เล้าวัยกลางคนบ่นขี้้นก่อนปรายตามองเด็กสาว

ที่คูกเขาคำนับแทบเท่าตน ครั้นเมื่อเห็นใบหน้าขาวนวลที่มีผงซ์เกล้าเกาะอยู่ที่
 แยมยิ้ม ดวงตาของนางฉายแววเจ้าเล่ห์ยากจะปิดบัง พลังคิดในใจว่าที่ลงทุน
 ไปไม่เสียเปล่าเลยจริงๆ

“เจ้า... มาพบข้าที่ห้อง”

“จะ...เจ้าคะ” เด็กสาวตอบด้วยความหวั่นเกรง

เมื่อเข้ามาในห้องของแม่เล่าซึ่งเป็นห้องที่บิดานำตนมาขายเมื่อหลาย
 ปีก่อนก็ให้หวาดกลัวยิ่ง นางนั่งคุกเข่าก้มหน้าจนใบหน้าแทบจะติดพื้นห้อง
 เนื้อตัวสั่นเทา ทว่ามีอาจขัดคำสั่งของผู้เป็นนายใหญ่แห่งหอหมื่นบุปผาได้
 แม่เล่าแห่งหอหมื่นบุปผาสบายสบายใจก่อนจ้องมองนางหนึ่ง ทั้งห้อง
 ตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงสับยาจากแม่เล่าเท่านั้น ครั้นเมื่อสับยาสับ
 เข้าปอดเป็นคราที่สาม นางจึงหันไปเอ่ยเรียกสาวใช้คนสนิทของตน

“หาห้องใหม่ให้นางเสีย เก็บข้าวของออกจากเรือนเด็กรับใช้ให้หมด อ้อ
 แล้วก็ไปตามครูสอนรำมาให้ข้าด้วย” เมื่อเอ่ยสั่งเสร็จสิ้น สาวใช้คนนั้นก็
 เดินออกไปทำตามคำสั่งทันที นายหญิงแห่งหอหมื่นบุปผาหันกลับมาและสบตา
 กับเด็กสาวพอดี เด็กสาวที่ตกใจกับคำสั่งของแม่เล่าได้แต่มองนางหนึ่ง ในแว
 ตาแฝงแววหวั่นวิตกอย่างปิดไม่มิด ในใจหวังเพียงให้สิ่งที่ตนคิดไม่เป็นจริง

“ต่อแต่นี้ไปเจ้ามีนามว่าฟางหุ มิต้องทำงานรับใช้อีกต่อไป รอจนอายุ
 ครบสิบห้าหาหนวข้าจะให้เจ้าได้รับแขก เจ้าจะได้สุขสบายไปทั้งชีวิต”

แม่เล่าเอ่ยอย่างมีเมตตา ริมฝีปากอวบแยมรอยยิ้ม แต่แวตานั้น
 กลับเป็นแวตาท่าใช้ตราคะลันคำเหมือนในคำคืนที่นางถูกขายไม่ผิดเพี้ยน

สวรรค์... ช่างไม่เข้าข้างนางเลย

ฟางหุในวัยสิบห้าหาหนวยืนอยู่หน้าคั่นฉ่องทองเหลืองอย่างหนึ่งงัน
 ใบหน้างามที่ถูกแต่งแต้มอย่างดีฉายแววเศร้าสร้อยต่อชะตาชีวิตของตน ชุด
 ร่ายรำสีแดงสดพลิ้วไปตามสายลมอ่อนที่พัดโชยมาทางหน้าต่าง สุดท้ายวันนี้

ก็ต้องมาถึง...

เสียงเปิดประตูดังขึ้นมาในโสตประสาท นางหันไปมอง พบว่าเป็นแม่เล่าในชุดลีลันสติไลเดินนวยนาดเข้ามา ก่อนเอ่ยอย่างยินดี

“เจ้างามนัก คำคินนี้ต้องได้กำโรงงามเป็นแน่”

“นายหญิง ถึงเวลาแล้วเจ้าคะ” เสียงสาวใช้ข้างนอกห้องดังขึ้น แม่เล่าวัยกลางคนเมื่อได้ยินดังนั้นก็รีบจับจูงว่าที่หญิงงามคนใหม่ของหอหมื่นบุปผาลงมายังโถงรับแขกด้านล่าง เมื่อนางก้าวลงจากบันไดเสียงของผู้คนก็ดังแข็งเซ่ขึ้น บ้างชื่นชมไบพหน้างาม บ้างชื่นชมความอรชรของเรือนกายนาง บ้างคิดฝันว่าหากได้นางมาอยู่ใต้ร่างตนจะสุขสมเพียงใด เมื่อเห็นสายตาของบุรุษกัลดัมภ์ทั้งแก่และหนุ่มแล้วก็ให้สะอิดสะเอียนยิ่ง ทว่านางกลับทำได้เพียงฝืนยิ้มอยู่ข้างกายแม่เล่าเท่านั้น

“แขกทุกท่าน ใจเย็นๆ กันก่อนนะเจ้าคะ ในวันนี้หอหมื่นบุปผามีหญิงงามคนใหม่เป็นเรื่องน่ายินดี ทุกท่านไม่ว่าจะเป็นผู้ใดก็สามารถร่วมประมุขคำคินแรกของนางได้ โปรดอดใจรอกันสักครู่นะเจ้าคะ” เมื่อแม่เล่าได้เห็นสายตาพราวระยับของเหล่าลูกคำคินเงินหนักทั้งหลายก็ให้ยิ้มแยมขึ้นไปอีก คิดในใจว่าคำคินนี้คงได้กำโรงมหาดศาลเป็นแน่ ก่อนเมื่ออวบนางจะเอื้อมตะคอกของหญิงงามข้างกายแผ่วเบาเป็นเชิงให้แนะนำตัวและเตรียมแสดงความสามารถ ฟางหฺรูที่รับรู้ถึงการเคลื่อนไหวนั้นก็ก้าวเท้าออกมาเล็กน้อย ก่อนเอื้อนเอ่ยเสียงหวานใสพาให้ใจบุรุษในที่นั้นสั่นไหว

“ข้าน้อยมีนามว่าฟางหฺรู ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยเจ้าคะ”

สิ้นเสียงนาง เสียงบรรเลงดนตรีก็ดังขึ้น นางขยับกายร่ายรำตามเสียงเพลงพิด ชุดบางเบาพลิ้วไหวสีแดงสดยิ่งขับเน้นเรือนกายงดงาม พาให้หัวใจบุรุษเบื้องล่างสั่นไหวยิ่งกว่าเดิม มุ่งหมายจะครอบครองนางในคำคินนี้ให้ได้ ไบพหน้างามนั้นแยมยิ้ม ทว่าผู้ใดจะรับรู้ว่ายภายในใจนางนั้นต้องหลังน้ำตาแทบเป็นสายเลือดเพียงใด นางนั้นแท้จริงชื่นชอบการร่ายรำ แต่บัดนี้กลับรังเกียจมันยิ่งนักที่ต้องร่ายรำเพียงเพื่อให้บุรุษตราคานางราวกับของชิ้นหนึ่ง

ลึนเสียงบรรเลงเพลง ร่วงบางก็หยุดร้ายร่ำอย่างดงาม ก่อนย่อกายคำนับแขก
ทั้งหลาย หลังจากนั้นนางก็ไม่วิบรูสิ่งได้อีก ไม่ว่าจะเป็เสียงตะโกนเก็ยวงง
หรือเสียงประมุขราคาค่าคินแรกของนางที่สูงลิ่ว ล้วนไม่อยู่ในโสตประสาทของ
นางทั้งลึน

จวบจนกระทั่งเสียงประมุขลึนสุดลง นางจึงถูกส่งตัวเข้าห้องหอ ผู้ที่
ชนะประมูลค่าคินแรกของนางคือคหบดีชราผู้หนึ่งที่ประมุขตัวนางด้วยราคา
ห้าร้อยตำลึง เป็นเงินที่มากเสียจนแม่เล่าผู้ั้นหันขึ้นตาบาน ซื้อนางมาเพียง
แปดตำลึงแต่กลับได้กำไรถึงหลายร้อยตำลึง หากบิดานางรู้เข้าจะทำหน้าเช่นไร
กันนะ ความโง่เขลาของบิดานาง ช่างน่าขันเสียเหลือเกิน

ในค่าคินนั้น นางจำสิ่งใดไม่ได้มากนัก แม้แต่หน้าตาของชายผู้ั้นนาง
ก็มีอาจจำได้ นางจำได้เพียงแสงเทียนที่ดับวูบลงตั้งความหวังของนางที่ดับวูบ
ไป รวมถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสทั้งกายและใจเท่านั้น

หลายวันผ่านไปนางก็กลายเป็นหญิงคนิกาเต็มตัว ทักษะการร้ายรำ

อันดงามของนางถูกเล่าลือไปทั่วเมืองและเมืองข้างเคียงจนชื่อเสียงโด่งดัง แต่
คนิกาก็เป็นเพียงคนิกาอยู่วันยังค่ำ ชั่วชีวิตมีอาจมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้ ยาม
เย็นรีบแต่งกายประทีนโฉมให้่งดงามยิ่ง ยามค่ำต้อนรับแขก ร้ายรำและร่ำสุรา
ส่วนยามตึกสงัดจำต้องร่วมเรียงสวาทกับบุรุษ... มากมายเสียจนนางจำหน้าตา
มิได้ กิจวัตรเช่นนี้วนเวียนไม่รู้จบราวกับติดอยู่ในนรกบนดิน จนจิตใจของนาง
ด้านชา... ด้านชาเสียจนมีอาจมองเห็นลึนที่สวยามของโลกรู้ได้อีก

แต่แล้วไม่รู้ว่่าสวรรค์เมตตาหรือต้องการกลั่นแกล้งนาง ถึงส่งชาย
คนนั้นเข้ามาในชีวิต วันนั้นนางกำลังไปเดินเล่นที่ตลาดในเวลากลางวัน นาง
เดินดูเครื่องประดับอย่างเพลิดเพลินจนไม่ทันระวังจึงถูกเด็กขอทานคนหนึ่ง
ขโมยถุงเงินไป ในเวลานั้นนางตื่นตกใจยิ่ง มิรู้ว่่าต้องทำเช่นไร แต่แล้วก็มี
ชายหนุ่มสวมชุดเก่าๆ สีมอขอวิ่งไปจับเจ้าเด็กคนนั้นแล้วนำถุงเงินมาคืนให้นาง

“แม่ นาง ขอภัยแทนเจ้าเด็กนี้ด้วย โปรดอย่าพาเขาไปให้ทางการเลย

เขาเพียงหิวจึงทำเรื่องที่ผิดเช่นนี้”

ฟางหฺรูมองพินิจชายหนุ่มหน้าตาธรรมดาตรงหน้าหนึ่ง เขาเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาเท่านั้น แต่กลับมีวาจาคมคายยิ่ง ก่อนเลื่อนสายตาไปจับจ้องเด็กน้อยเนื้อตัวมอมแมมข้างกายเขา นางแย้มยิ้มก่อนยื่นก้อนเงินให้เจ้าเด็กตัวน้อย

“รับไป พี่สาวให้เจ้าไปซื้อของกิน” เด็กน้อยคนนั้นยิ้มด้วยความยินดียิ่ง ก่อนรีบรับก้อนเงินไปราวกับกลัวว่านางจะเปลี่ยนใจแล้ววิ่งหายไปในทันที ฟางหฺรูเห็นดังนั้นก็ยิ้มอย่างเอ็นดู ก่อนจะหันมาขอบกายขอบคุณชายตรงหน้า

“ขอบคุณท่านที่ช่วยเหลือ ข้าน้อยมีนามว่าฟางหฺรู มิทราบที่ท่านผู้มีพระคุณมีนามว่าอะไร”

“แม่นางฟางหฺรูมิต้องเกรงใจ มิต้องเกรงใจ ข้ามีนามว่าอาซุน เพียงผ่านมาเท่านั้น คงต้องขอตัวก่อน”

เขาพูดก่อนหันหลังเดินจากไป นางมองตามหลังเขาไปจนสุดสายตาก่อนพยายามจดจำชื่อของเขาเอาไว้ในใจ

อาซุน... อาซุน

“โอ้ย...”

เสียงร้องโอดโอยดังขึ้น ฟางหฺรูที่นั่งสงมมอยู่จึงแ้มหน้าต่างออกดูแสงอาทิตย์เจิดจ้าสอดส่องเข้ามาทำให้ต้องยกมือขึ้นบังแสงแยงตานั่นอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เมื่อก้มมองจากหน้าต่างห้องลงไปก็พบกับชายคนหนึ่งที่กำลังถูกชายร่างใหญ่สามคนรุมเตะอยู่ที่ด้านหลังทอหมีนบุปผาใกล้กับห้องของนางหญิงสาวพยายามเพ่งมองจนเห็นว่าชายคนนี้ก็คืออาซุนในวันนั้น นางตั้งท่าจะร้องเรียกคนให้มาช่วย แต่ชายร่างใหญ่หนึ่งในนั้นสังเกตเห็นนางเสียก่อนพวกมันมองนางอย่างเอาเรื่องก่อนพากันเดินจากไป ฟางหฺรูเห็นดังนั้นจึงเอ่ยเรียกชายหนุ่มด้านล่างทันที

“อาซุน ท่านเป็นอะไรหรือไม่”

“แม่นางฟางหฺรหรือ” ชายหนุ่มเแงหน้ามอังก่อนจะเห็นร่างบางที่ดูคุ่นตา
ยั้ง

“ท่านรอตรงนั้นก่อนนะ เดียวข้าจะรีบเอาายาลงไปให้”

เพียงชั่วอึดใจนางก็มาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าเขา แล้วยื่นโถยาสีขาวนวล
ใบเล็กให้ อาซุนมองโถยาสีในมือนางนึ่ง ก่อนเแงหน้ามามองใบหนึ่งดงามของ
นาง ชั่วเวลาที่สบตากันราวกับเวลาหยุดนิ่งไป แต่แล้วเสียงของแม่เล่าที่ร้อง
เรียกนางก็ดังขึ้น ฟางหฺรจึงรีบยึดโถยาสีมือของเขาและเอ่ยอย่างรีบเร่ง

“นี่ยาแก้ฟกซ้า ข้าต้องขอตัวก่อน” ชายหนุ่มมองตามหลังบอบบาง
ที่หมุนตัวจากไปจนสุดสายตา ก่อนแยมยืมบางอย่างยากที่จะตีความ

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่นางต้องรับแขก แม้จะเบื่อหน่ายสักเพียงใดก็ต้อง

ทำใจฝืนยืมให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างกายตน มีบอบบางยกจอกสุราขึ้นก่อน
กระดกสุรารสร้อนแรงลงคอ แต่มีว่าสุรารสร้อนแรงถึงเพียงใดก็มีอาจข่มไม่ให้
ใจนางพะวงถึงชายหนุ่มคนนั้นได้ นางดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่าเพื่อกลบฝังความ
รู้สึกแปลกประหลาดนี้ลงเสีย แต่มีว่าจะทำเช่นไรกลับมีอาจห้ามใจตนไม่ให้เป็น
ห่วงเขาได้เลย แต่แล้วนางก็ต้องหยุดคิด เมื่อชายขี้เมาข้างกายเริ่มลวนลามนาง
พร้อมกระซิบบอกความต้องการของตน ฟางหฺรผลักรอกชายคนนั้นออกเบาๆ
นางแยมยืมเงินอายก่อนกระซิบเสียงหวาน

“นายท่านเจ้าขา ฟางหฺรอยากขึ้นข้างบนแล้ว”

“ได้ๆ ไปกัน ฟางเออร์ของข้า” ชายหนุ่มพูดพร้อมหัวเราะร่วนเสียง
ดังลั่นร้าน ก่อนกระซิบหญิงสาวในอ้อมแขนให้แน่นขึ้น แต่แล้วหางตาของนาง
ก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มผู้อยู่ในห้วงคำนึงกำลังยืนอยู่ข้างบันได ในมือของเขา
ถือโถยาสีขาวนวลใบเล็กที่นางเคยให้ไว้ สายตาของชายหนุ่มจับจ้องมายังนาง
และชายขี้เมาข้างกายนางอย่างนิ่งงัน

เมื่อเห็นสายตาของเขา ใจนางก็กระตุกวบ ริมฝีปากหุบยืมโดยพลัน
นางบั้นหน้าไม่ถูกไปชั่วคราว ก่อนก้มหน้าเดินขึ้นบันไดไปอย่างเสียบงัน แม้ใจ

จะอยากปล้ำชายข้างกายออกแล้วไปอธิบายกับอาซุนเพียงใดก็มีอาจทำได้ นางทำได้เพียงเก็บความเจ็บปวดใจไว้ให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะแค้นยี้ม ออกมาด้วยความสมเพชตัวเองที่เป็นเพียงคณิกายิ่งนัก

“ท่านมาทำอะไรที่นี่...” นางเอ่ยถามเขาที่ยืนอยู่ด้านหลังหอหมื่นบุปผา เพื่อรอนางทั้งคืนด้วยน้ำเสียงกังวลยิ่ง

“ข้าเอาโถยามาคืนแม่นาง” เขาเอ่ยตอบ นางรับโถยาสิขานั้นมาจากเขาก่อนกอบกุ่มมันเอาไว้ในอุ้งมือ ความเงียบปกคลุมบริเวณนั้นจนน่าอึดอัด เพียงไม่นานฟางหฺรูกก็ทนความเงียบนี้ไม่ไหวจึงเอ่ยขอตัวกับเขา

“หากไม่มีอะไรแล้ว ข้าขอตัว...”

หว่ายังไม่ทันที่นางจะเดินจากไป ข้อมือบางก็ถูกมือหนาของชายหนุ่ม รั้งไว้เสียก่อน ฟางหฺรุมองอาซุนที่มีกรักขามารยาทกับตนอย่างงุนงงยิ่ง ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็ละล้าละลักเอ่ยความในใจของตนออกมาโดยเร็ว ด้วยกลัวว่าหญิงสาวตรงหน้าจะเข้าใจเขาผิดไปมากกว่านี้

“แม่นางจะเป็นคณิกาหรือเป็นคุณหนูในห้องหอเจกเช่นสตรีทั่วไป ข้า... มีสนแม่แต่น้อย”

“...”

“ไม่ว่าแม่นางจะเป็นอะไร ข้าก็ไม่สนทั้งสิ้น เพราะข้าคิดว่า... ข้าตกหลุมรักแม่นางเสียแล้ว” ลิ้นสุดคำของอาซุน ฟางหฺรูกก็มีอาจควบคุมใจของตนเองได้อีก ราวกับใจดวงนี้ของนางได้มอบให้แก่ชายผู้เป็นฤดูใบไม้ผลิในชีวิต อันแสนเห็บหนาวของนางไปเสียแล้ว...

สอง

ความทรงจำของคณิกาก็แสนทุกข์ตรม (ตอนปลาย)

หลังจากวันนั้นนางกับอาชุนก็พบกันบ่อยขึ้น แม้จะได้เจอกันเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิตสำหรับนาง เขาช่างอบอุ่น เป็นดั่งแสงอาทิตย์ในชีวิตของนาง คำหวานที่เขาเฝ้าบอกรักนางช่างหวานล้ำเสียยิ่งกว่าน้ำผึ้ง ติตตราตริงใจเสียจนนางรู้สึกมัวเมาในรัก ตอนนั้นนางคงเป็นสตรีที่ตามีตบอดเพราะความรัก มิทันได้สังเกต ไมลีไม่เคยได้ใส่ใจในแววตาที่อ่านไม่ออกที่ซ่อนอยู่ในสายตาทหวานล้ำที่เขาได้ส่งมา...

ในยามนั้น เขาช่างเป็นคนดีนัก ดีเสียจนนางรู้สึกรังเกียจตนเองยิ่งๆ มิได้บริสุทธิ์เจกเช่นหญิงสาวแรกรุ่นคนอื่นๆ อีกต่อไปแล้ว แต่แล้วความทุกข์ตรมทั้งหลายของนางก็ราวกับได้รับการปลอบประโลม เมื่ออยู่มาวันหนึ่ง... เขาได้เอ่ยสิ่งที่แม่แต่นางก็มีเคยคาดคิดมาก่อน

“หนีกันเถิด ฟางหฐู”

“...” นางนิ่งงัน ดวงตางดงามมองหน้าเขาอย่างตกใจไปชั่วขณะ ชายหนุ่มเห็นดั่งนั้นจึงไม่รอช้า รีบพูดสิ่งที่อยู่ในความคิดตนทันที

“เราหนีกันเถิด หนีไปให้ไกล ไปยังที่ที่ไม่มีใครรู้จัก ไปใช้ชีวิตเจกเช่นคู่รักทั่วไป”

“...”

“หลังหนีออกไปได้... เรามากราบไหว้ฟ้าดินกัน แต่เรา... มีเพียงเราสองคนเท่านั้น”

“...”

“แค่เพียงได้อยู่กับเจ้า ข้าก็ไม่ขอสิ่งใดอีก”

“อาซุน...” ฟางหฺรูมองสบสายตาทาวานล้ำของเขาอย่างอ่อนใจ ก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างลึกลับ “แต่ถ้าถูกจับได้...”

“เจ้าวางใจเถิด ข้าจะปกป้องตัวเอง เราต้องหนีไปได้อย่างแน่นอน” ฝ่ามือหนาประคองใบหน้างามเอาไว้ ดวงตาสองคู่สบประสานกัน แม้ฟางหฺรูจะลึกลับใจ แต่เมื่อเห็นสายตาดำแห่งของอาซุน ความลึกลับในตอนแรกก็มลายหายไปจนสิ้น นางพยักหน้าตอบรับเขา อาซุนเห็นดังนั้นก็ตั้งนางเข้ามาไว้ในอ้อมกอด ฟางหฺรูเองก็กอดเขาเอาไว้ ซึมซับความอบอุ่นจากกายเขา เสียงของชายหนุ่มกระซิบข้างหู จวบจนวันนี้นางก็ยังคงจดจำได้อย่างชัดเจน

“เช่นนั้นคืนพรุ่งนี้หลังหอหมื่นบุปผาปิด เจ้ามาเจอข้าที่เดิม ข้ารักเจ้า ฟางหฺรู”

“ข้าเองก็รักท่าน อาซุน”

กลางดึกเจียบสั่งตสองชายหญิงจับจูงมือกันเดินลัดเลาะผ่านซอกซอยอย่างระมัดระวังยิ่ง มือของทั้งสองเกาะเกี่ยวกันไว้แน่นราวกับมีอจมีผู้ใดมาแยกพวกเขาออกจากกันได้ ทั้งคู่เร่งฝีเท้าจนใกล้จะไปถึงประตูเมือง เมื่อได้เห็นประตูเมืองฟางหฺรูก็ดีใจนัก คิดว่าอีกเพียงไม่นานนางก็จะได้พบกับอิสระที่รอคอยมาทั้งชีวิต ทว่าแทนที่อาซุนจะรีบออกจากประตูเมืองไป เขากลับพานางวิ่งผ่านประตูเมืองไปยังชานเมืองแทน

“อาซุน เจ้าจะพาข้าไปไหน”

“เรายังไปจากที่นี่ตอนนี้ไม่ได้” เขาตอบโดยไม่หันกลับมามองนางด้วยความไวใจฟางหฺรูจึงยินยอมตามเขาไปโดยไม่คิดค้านอีก

อาซุนพานางมายังสุดขอบซานเมือง จนในที่สุดก็หยุดลงที่หน้าวัดร้าง
แห่งหนึ่ง

“คืนนี้เราจะพักกันที่นี่...” เขาเอ่ยเสียงลั่น มือที่จับมือนางอยู่ก็บีบแน่น
จนนางรู้สึกเจ็บ

“อาซุน...” ยังไม่ทันที่นางจะได้เอ่ยสิ่งใด ประตูตรงหน้าก็เลื่อนเปิดออก
เผยให้เห็นชายร่างใหญ่หลายคนอยู่ในนั้น ในกลุ่มชายพวกนั้นมีอยู่สามคน
ที่นางคุ้นหน้า เป็นกลุ่มอันธพาลที่รุมทำร้ายอาซุนเมื่อคราวก่อน แสงไฟจาก
กองเพลิงสาตกระทบใบหน้าพวกเขาดูน่ากลัวยิ่ง ฟางหูได้แต่ยืนตงตะลึง
และงุนงง ครั้นเมื่อรู้สึกตัวอีกที อาซุนก็สะบัดมือนางออก แล้วผลักนางจน
ล้มลงกลางวงของชายเหล่านั้น

“อาซุน...” ฟางหูเรียกชื่อชายคนรักอย่างงุนงงและสับสนยิ่ง แต่เขา
ไม่สนใจนางแม้แต่น้อย แววดตาที่เคยอบอุ่นมองนางอย่างเอ็นชาก่อนเอ่ยด้วย
เสียงลั่นคร่ำครวญกับเหล่าอันธพาล

“ชะ...ข้าพานางมาแล้ว หนี้ของข้าก็ถือว่าหมดสิ้นแล้วสินะ” ใบหน้า
ของเขานายม่นั่นช่างขลาดเขลาสิ้นดี นางที่กำลังตงตะลึงได้แต่นั่งนิ่งค้างอยู่
อย่างนั้น จวบจนมีมือหยาบหนามาเขยคางของนางขึ้น นางถึงรู้สึกตัวก่อนจะ
สะบัดหน้าหนีอย่างแรง

“ไอ้โฮ งามดีนี่หว่า” คนที่ดูท่าทางจะเป็นหัวหน้าเอ่ยขึ้น

“ปะ...ปล่อยข้า”

“พยศเสียดด้วย คืนนี้คงได้สนุกกันยันเช้าละ” พุดจบชายเหล่านั้นก็
หัวเราะอย่างสะใจยิ่ง

ฟางหูที่หวาดกลัวหันมองไปทางอาซุน ได้แต่หวังว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจะเป็น
เพียงฝันร้าย และอาซุนจะกลับมาเป็นอาซุนคนเดิมของนาง แต่แล้วความหวัง
ของนางก็ต้องสลายไปเมื่อสบกับดวงตาขี้อลาดของเขาที่จ้องมองมาเป็นครั้ง
สุดท้าย ก่อนจะวิ่งหนีไปโดยไม่หันกลับมามองนางอีก น้ำตาเอ่อคลอรอบดวงตา
งาม นางทรุดตัวลงอย่างหมดแรง ปากพิมพ์ำเรียกชื่อเขา

“อาซุน... อาซุน”

“ไปเสียได้ก็ดี เจ้าชี้ตลาดนั้น”

“อาซุน อาซุน...!” นางเริ่มกรีดร้อง น้ำตาไหลรินอย่างมิอาจห้ามได้

“ที่ๆ คนงาม เจ้านะถูกขายแล้ว เจ้านั้นมันเป็นลูกหนี้ข้า มันเอ่อยาก
เสนอเองว่าจะนำเจ้ามาให้เพื่อแลกกับหนี้ของมัน”

“...”

“คนงามเลิกสนใจมัน แล้วมาสนุกกับพวกพี่ชายจะดีกว่า” พุดจบกี้หัวเราะร่วน เสียงของพวกมันที่นางได้ยินในยามนั้นช่างคล้ายเสียงสัตว์นรก เสียงจนนางรู้สึกหวาดกลัวปนขยะแฉงยิ่ง ฟางทรูถอยหลังกรุดจนชนกับผนัง นางยกมือขึ้นปิดหู น้ำตานองหน้า นางเจ็บปวดไปทั้งใจ ความหวังที่เคยมี แผลงสลายไม่มีชิ้นดีจากน้ำมือของคนรักของตน

“ไม่ ไม่จริง คะ...คนของหอหมื่นบุปผาไม่ปล่อยพวกเจ้าไว้แน่ ไม่ปล่อยไว้แน่!” นางกรีดร้องอย่างเสียขวัญ

“ที่ๆ เจ้าคิดว่าพวกเขาจะสนใจคณิกาที่หนีตามบุรุษมาหรือ”

ฟางทรูนิ่งค้าง น้ำตาไหลรินแทบเป็นสายเลือด ได้แต่ก่นด่าความโง่งมของตนเอง ชั่วจิตใจชายร่างใหญ่ก็ก้าวเข้ามาประชิดนาง

“หากจะโทษ ก็โทษที่เจ้าเป็นคณิกาเถิด” พุดจบกี้ฉีกกระซางเสื้อผ้าของนางออกอย่างป่าเถื่อน ฟางทรูตกใจ กรีดร้องออกมาสุดเสียง มือไม้ป้องปิดเป็นพัลวัน แต่ก็ถูกชายอีกสามคนที่ล้อมวงอยู่จับกดกับพื้นจนเจ็บไปทั้งตัว

“ไม่ ไม่!... ปล่อยข้า ฮึก ปล่อยข้า!” นางกรีดร้องแข่งกับเสียงหัวเราะของชายกักขะเหล่านั้น คำคั้นนั้นนางถูกพวกสัตว์นรกนั้นรุมย่ำยีแทบไม่เหลือดี แม้นางขอร้องอ้อนวอนน้ำตารินไหลจนแทบเป็นสายเลือดพวกมันก็ไม่เห็นใจนางแม้เพียงนิด จวบจนนางสิ้นลมหายใจ

ร่างของนางถูกทิ้งไว้ราวกับสุนัขข้างถนนตัวหนึ่งเท่านั้น

นางตาย... ไปพร้อมกับความเจ็บปวด... ไปพร้อมกับความดั่งแค้นที่

ถูกกระทำในคำคืนนั้น

“เป็นข้าที่โง่งม...” ฟางหฺรูเอ๋ย ดวงตางดงามของนางเหม่อลอยราวกับ ขณะนี้นางย้อนไปยังเหตุการณ์ในวันนั้น ในวันที่รู้ตัวว่าตนเป็นเพียงวิญญาณ อาฆาตแค้น นางก็ไล่ล่าผู้คนที่ทำร้ายนางจนสิ้น จนมาถึง... อาซุน เมื่อคิดถึง ตรงนี้หน้าตาของนางก็ไหลรินลงมาหยดหนึ่ง ก่อนตกลงกระทบกลีบดอก พลับพลึงแดงที่ใสราวกับแก้วที่มีสีแดงจางๆ อยู่ภายใน ดอกพลับพลึงแดง ดอกนั้นดูไปก็คล้ายกับเป็นของที่ไม่ได้มีอยู่จริงในโลกนี้ มันกำลังล่องลอย พร้อมเปล่งแสงนวลอยู่กลางอกนาง

“นี่คือ?” นางเงยหน้าขึ้นถามนายหญิงของร้านสุรา

“ความทรงจำของเจ้า” หงเหมยฮวาเอ๋ยตอบ

ฟางหฺรูเอ๋ยได้ยินดั่งนั้นก็ก้มลงมองดอกพลับพลึงแดงดอกนั้น ก่อน น้ำตาจะไหลรินหยดแล้วหยดเล่า นางมีอาฆาตน้ำตาของตนเองได้อีกแล้ว ฟางหฺรูเอ๋ยหน้าสบตากับหงเหมยฮวา ก่อนแย้มยิ้มออกมาทั้งน้ำตาพร้อมเอ๋ย

“ท่านพูดถูก ถึงข้าจะฆ่าอาซุนให้ตายตามข้า ข้าก็ไม่มีทางได้เป็นสุข...”

“...” หงเหมยฮวานั่งฟังอย่างเงียบงัน

“เพราะข้ารักเขา เป็นเขาที่สร้างทั้งความทรงจำที่ทุกข์ที่สุดและมีความสุข ที่สุดให้แก่ข้า...” ลึนสุดคำพูด ฟางหฺรูก็ทำให้จนแทบจะขาดใจ หงเหมยฮวา เห็นดั่งนั้นก็ทำเพียงแตะหลังมือของนางอย่างแผ่วเบา นางมองสตรีตรงหน้า อย่างสงสารยิ่ง แต่ในความสงสารกลับแฝงความหวนคำนึ่งถึงอดีตไว้

ครั้นเมื่อร้องไห้จนพอใจ ฟางหฺรูก็ปาดน้ำตาอย่างลวกๆ หงเหมยฮวา เห็นดั่งนั้นจึงเอ๋ยถามเสียงเรียบ

“เป็นเช่นนี้แล้ว เจ้ายังอยากแลกความทรงจำกับสุราลึมเลื่อนอยู่หรือไม่?”

“ข้ายัง... ยินยอมแลกเจ้าค่ะ ถึงแม้ว่าจะมีความทรงจำที่แสนสุขรวม อยู่ในนั้น แต่ข้ามิอยากแบกรับความทรงจำที่แสนเจ็บปวดอีกแล้ว ข้าอยาก มีชีวิตใหม่”

หงเหมยฮวาฟังแล้วยิ้มบาง ก่อนเอ่ยอย่างมีเมตตา

“เช่นนั้นก็บอกความปรารถนาของเจ้ามาเถิด”

“ข้าอยากเริ่มต้นชีวิตใหม่ ข้าอยากมีเกียรติ ไม่ต้องถูกดูแคลนว่าเป็นเพียงคนिकाชั้นต่ำอีกเจ้าค่ะ”

“ความปรารถนานั้น ข้าได้ยินแล้ว”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” ฟางหฺรู่ขอบคุณทั้งน้ำตา ก่อนยิ้มยิ้มออกมาอย่างสุขใจยิ่ง เป็นรอยยิ้มที่มีความสุขที่สุดครั้งแรกตั้งแต่หงเหมยฮวาพบกับนาง

นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลียนรับดอกพลับพลึงแดงมาไว้ในมือ ก่อนสะบัดมือคราหนึ่ง จอกสุราเนื้อดีก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของฟางหฺรู่ กลิ่นสุราหอมหวานเชื้อเชิญผู้คนให้ลิ้มลอง มือเรียวบางเอื้อมหยิบจอกสุรานั้น ก่อนกระดกสุราลิ้มเลียนรสร้อนแรงกว่าหอมละมุนลงคอ ดวงตาคู้งามปิดลงในจังหวะที่น้ำตาหยดสุดท้ายไหลลงจากหางตา หงเหมยฮวาเอื้อมมือไปแตะที่หน้าผากของนาง พลันก็ปรากฏแสงสีขาวสว่างวาบบดบังทุกสิ่งทุกอย่างในร้านจนสิ้น

“แม่นาง แม่นางขอรับ ถึงแล้วขอรับ”

ฟางหฺรู่ค่อยๆ ลิ้มตาตื่นขึ้น ก่อนมองรอบกายอย่างงุนงง นางค่อยๆ ก้าวออกจากรถม้าที่นั่งอยู่ ก่อนพบว่าเบื้องหน้านางคือหอสูงใหญ่ที่ถูกตกแต่งอย่างประณีตงดงามท่ามกลางหิมะโปรยปราย ผู้คนที่เดินออกมาจากหอนั้นล้วนยิ้มแย้ม ใบหน้าเป็นสุขยิ่ง

“เจ้าคงเป็นคนที่มาใหม่” เสียงหวานใสของสตรีผู้หนึ่งเอ่ยทักขึ้น

ฟางหฺรู่หันไปทางที่มาของเสียง พบสตรีหน้าตาน่ารักผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้านาง สตรีผู้นั้นแต่งกายด้วยชุดผ้าบางพลิ้วสีชมพูอ่อน ด้านหลังมีผ้าโปร่งแสงคล้ายปีกแมลงปอคู่หนึ่งห้อยจากไหล่ทั้งสอง ผมสีน้ำตาลแซมถูกรวบขึ้นและประดับประดาด้วยอัญมณีสีหวาน ดวงตากลมโตสีน้ำตาลดูไร้เดียงสากำลังมองนางอย่างเป็นมิตร ริมฝีปากสีชมพูยิ้มยิ้มให้นางอย่าง

อ๋อนหวานยั้ง

“เจ้าเป็นไคร ที่นี่คือที่ไหน” ฟางหฺรูเอ่ยถามอย่างงุนงง

“ข้ามีนามว่าเสี่ยวซิงถึง ส่วนที่นี่คือหอรั้นรมย์แห่งแดนวิญญาน”

“หอรั้นรมย์?”

“ใช่ หอรั้นรมย์ของเราให้ความบันเทิงแก่ผู้คน อ๊ะ แต่จะไม่เหมือนกับพวกหอรั้นรมย์ของมนุษย์หรือคะ ที่นี่ขายเพียงศิลปะ ทั้งสตรีที่ทำงานที่นี่ยังได้รับการยกย่องอย่างสูงที่สุดอีกด้วย เพราะคนที่ทำงานที่นี่ยังเป็นผู้มอบความสุข ปลดวางความทุกข์ของผู้คนก่อนเดินทางไปปรโลก ข้าได้ยินว่าเจ้าจะมาทำงานที่นี้ ว่าแต่... เจ้าชื่ออะไร”

“ข้า...” นางนึ่งคิดชั่วครู่หนึ่ง ก่อนตอบออกมาด้วยเสียงหวานใสพร้อมรอยยิ้มที่มีแต่ความสุขใจ “ข้า... ชื่อของข้าคือฟางหฺรู”

“ฟางหฺรู... ชื่อดี ชื่อดี เช่นนั้นเจ้าถนัดอะไรละ เดินหมาก? แต่งกลอน? เล่นพิณ? หรือรำ?” เสี่ยวซิงถึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงว่าเรียงพร้อมเดินนำเข้าไปภายในหอรั้นรมย์อย่างอารมณ์ดี ฟางหฺรูเห็นดังนั้นก็เดินตามหลังหญิงสาวร่างเล็กไปพร้อมเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงที่มีความสุขยิ่ง

“ข้า... ชื่นชอบการรำเจ้าค่ะ”

นายหญิงแห่งร้านสุราลิ้มเลือนยกจอกสุราขึ้นดื่มอย่างเฝงบังน สยตล
 จับจ้องไปยังดอกพลับพลึงแดงสีใสราวแก้วกลางโต๊ะนึ่ง นางวางจอกสุราขึ้นดิลงก่อนแบฝ่ามือออก ด้ายแดงเส้นหนึ่งก็ปรากฏขึ้น ที่ปลายเชือกด้านหนึ่งผูกติดกับกลีบดอกพลับพลึงแดงกลางโต๊ะ ส่วนอีกด้านคล้องชายห่มมัสติไม่ดีผู้หนึ่งที่อยู่ในภาพซึ่งมีรู้ว่าปรากฏขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไร ด้ายแดงราวกับไซ้ตรวนชายคนนั้นวิ่งหนีอย่างหน้าตาตื่นพร้อมทั้งตะโกนโหวกเหวกโวยวายพูดจาไม่รู้เรื่องจนผู้คนรอบข้างต่างหันหน้าหนี ไม่นานชายคนนั้นก็สะดุดล้มลงอย่างโง่งม ด้ายแดงที่อยู่ในมือนางก็ขาดลงทันที

“ฮึ! น่าสมเพช” หงเหมยฮวว่าพลาวงวางด้ายแดงที่ขาดลงบนโต๊ะ

มือขาวเนียนเอี่ยมหยิบจอกสุรา นางดื่มสุราจนหมดจอกพร้อมสะบัดแขนเสื้อโคราหนึ่ง ภาพที่ปรากฏอยู่ราวหมอกควันก็จางหายไปทันที นางจ้องมองดอกพลับพลึงแดงด้วยสายตาเศร้าสร้อย แค้นยิ้มแล้วเอ่ยพึมพำ

“อย่างน้อยเจ้าก็ไม่ต้องรู้สึกผิด... เช่นข้า”

สิ้นเสียงนาง สายลมหนาวก็พัดพาหอบเอาปุยหิมะเข้ามาในร้าน จนกระดิ่งที่แขวนไว้หน้าร้านส่งเสียงกึ่งกึ่งไพเราะระนุก หงเหมยฮวากระดกสุราดื่มอีกจอก แต่แล้วทางตาก็เลื้อยไปเห็นบุรุษร่างสูงอย่างเลื่อนรางที่หน้าร้านของตน นางลดจอกสุราในมือลง ริมฝีปากบางแยมยิ้มต้อนรับลูกค้าใหม่ แต่ก็ต้องหุบยิ้มโดยพลันเมื่อเห็นใบหน้าของชายผู้นั้นชัดเจนสองตา จอกสุราร่วงหล่นลงบนโต๊ะ ดวงตาคู้งามยังคงจับจ้องไปที่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง ทว่ายังไม่ทันได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด กระบี่เงาวาวก็จ่อเข้าที่คอหอยของนาง ก่อนเสียงทุ้มที่แสนคุ่นหู่จะดังขึ้น

“เจ้าเป็นใคร ที่นี้ที่ไหน แล้ว... ข้าเป็นใคร”

ทั่วทั้งร้านสุราสี่เดือนตกอยู่ในความเงียบ กลางร้านมีเพียงหนึ่งชายหนึ่งหญิงยืนกุมเชิงกันอยู่ หงเหมยฮวาหนึ่งเงียบไปชั่วอึดใจหลังได้ยินคำถามของชายแปลกหน้า นางลอบสังเกตอีกฝ่าย เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสามชุดสี่คำดูทะมัดทะแมง ผิวของเขาขาวละเอียดเนียนดูคล้ายผิวของสตรีมากกว่าบุรุษ ผมสีดำยาวถูกรวบไว้เป็นหางม้า คิ้วกระบี่ดำเข้มเหยียดตรงอยู่เหนือดวงตาคมกล้ำสีดำสนิท จมูกโด่งได้รูปรับกับริมฝีปากบางสีชมพูอ่อน หญิงสาวค่อยๆ ไล่สายตาออกไปหยุดอยู่ที่กลางอกของชายหนุ่ม มองลึกลงไปยังวิญญาณที่นางสามารถเห็นได้เพียงผู้เดียว ภายใต้นั้นมีดวงไฟสีขาวสว่างวูบวาย ทว่าลึกลงไปกลับมีประกายสีฟ้าจางๆ ซ่อนอยู่

วิญญาณมนุษย์ ไม่สี... ไม่ใช่

“เจ้าเป็นใคร” ชายหนุ่มถามย้ำเสียงกร้าว

หงเหมยฮวาได้ย่นกึ่งหนึ่งไป ก่อนจะเงยใบหน้าถามสบตากับชายตรงหน้าอีกครั้ง นางใช้นิ้วเรียวของตนค่อยๆ ดันคมกระบี่ที่จ่ออยู่ตรงคอกออก แล้ว

เอื้อนเอ่ยเสียงหวานใสอย่างใจเย็น

“คุณชายท่านนี้โปรดใจเย็นก่อน ข้ามีนามว่าหงเหมยฮวา เจ้าของร้านสุราลี้มเลื่อนแห่งแดนวิญญาน”

“แดนวิญญาน? เช่นนั้น...” ชายหนุ่มรูปงามเก็บกระบี่เข้าฝัก ก่อนมองไปรอบบริเวณอย่างงงงัน

“ข้าเกรงว่าท่านจะตายเสียแล้ว” นางเอ่ยอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ยกการินชาใส่ถ้วย แล้วดันมันไปทางชายหนุ่มที่ยืนอยู่ “เชิญท่านดื่มชาก่อน”

แต่ชายหนุ่มผู้นั้นกลับไม่ตอบรับ ทำเพียงมองถ้วยชานั่นอย่างหวาดระแวง หึงสาวเห็นดังนั้นก็สนใจ ได้แต่ยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างใจเย็นเท่านั้น ก่อนเอื้อนเอ่ยต่อไปเสียงเจื้อยแจ้ว

“ดูเหมือนคุณชายจะจำสิ่งใดไม่ได้...”

“...” ชายหนุ่มผู้นั้นชายตามองนางอย่างตั้งใจฟัง

“เฮ้อ ต้องขอโทษคุณชายด้วยที่ร้านของเราช่วยอะไรไม่ได้ ร้านสุราลี้มเลื่อนมีไว้เพื่อผู้ที่ต้องการลี้มเลื่อนความทรงจำของตน แต่คุณชายไร้ซึ่งความทรงจำ ข้าเองก็จนปัญญาที่จะช่วยเหลือ...”

“...”

“เรื่องเช่นนี้คงต้องให้ผู้เก็บเกี่ยววิญญานเป็นผู้ช่วยเหลือ ข้าเองพอจะมีสหายอยู่บ้าง ให้เขาจับช่วงต่อ... คงมีต้องกังวลสิ่งใด...” ทว่ายังไม่ทันที่นางจะพูดจบก็มีเสียงทุ้มต่ำของบุรุษดังชัดขึ้นเสียก่อน

“ข้าก่อน” แล้วบุรุษในชุดสีเทาผู้หนึ่งก็มาปรากฏตัวตรงหน้านาง หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นจึงรีบเอ่ยทักผู้มาใหม่ทันที

“หย่งฮัว เจ้ามาพอดี...” นางเอ่ยพร้อมลุกขึ้น

“ข้าเกรงว่าข้าจะจับช่วงต่อไม่ได้” ชายผู้มีนามว่าหย่งฮัวเอ่ยชัดขึ้น ทำให้ทั้งร้านเงิบไปชั่วขณะ รอยยิ้มบนใบหน้าของหงเหมยฮวาชะงักค้าง อีกทั้งคุณชายแปลกหน้าที่ก่อนนี้ทำหน้าที่ตาเฝ้าอยู่แล้วบัดนี้ยิ่งทำหน้าที่ตาเฝ้ามากขึ้นพร้อมแผ่ไอสังหาร ดวงตาคมกริบตัวตมองนางอย่างน่ากลัว จน

หงเหมยฮวาต้องละล้าละลักถามหย่งฮั่วโดยไว

“ทะ...ทำไมจะไม่ได้ เจ้าเป็นถึงผู้เก็บเกี่ยววิญญาณที่ขึ้นตรงกับท่านเทพเฮยไป๋อู่ฉาง² เขียวนะ แคววิญญาณหลงทางดวงเดียวเจ้าน่าจะจัดการได้นี้”

“หากเป็นนยามปกติข้าก็คงช่วยได้ แต่ยามนี้โลกมนุษย์เกิดเรื่องเล็กน้อยที่ต้องไปจัดการ เจ้าก็ช่วยข้าดูแลไปสักกระยะหนึ่งเถิด จะอย่างไรเสียร้านเจ้าก็ขาดคนพอตีมิใช่หรือ”

“ตะ...แต่...” หงเหมยฮวาเอ่ยขึ้น แต่หย่งฮั่วกลับเดินเข้ามาประชิดตัวนางก่อนวางมือลงบนบ่าอบบาง พร้อมกระซิบบังให้ได้ยินเพียงสองคน

“นี่ถือเป็นโอกาสที่เจ้ารอมานานมิใช่หรือ อีกร้อยอย่าง... เรื่องของเขาอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องจัดการก็ได้ มีคนพบวิชาमारที่สูญหายไปหลายพันปี เจ้าคิดว่าเรื่องนี้จะเกี่ยวข้องกับเจ้าบ้างหรือ” เมื่อได้ฟังหงเหมยฮวาก็ชะงักค้างไป ก่อนในแวบตาจะมีความอาฆาตแค้นพัดผ่านไปราวกับสายลม หย่งฮั่วเห็นดังนั้นจึงรีบเหาะจากไปทันที ปล่อยให้หงเหมยฮวาที่เพิ่งรู้สึกตัวตะโกนไล่หลังไป

“ตะ...ดียวลิ หย่งฮั่ว หย่งฮั่ว!” เมื่อเห็นแผ่นหลังหนาจากไปไกลแล้ว นางก็ถอนใจอย่างหงุดหงิด พร้อมบ่นพึมพำสาปแช่งเขาไปอีกหลายประโยค แต่แล้วนางก็ต้องชะงักก็เมื่อเห็นสายตาของใครอีกคนที่ยังคงยืนอยู่ในร้านอย่างนิ่งงัน

“อะ...เอ้อ คือ... คุณชาย ตีมซาฯ” นางว่าอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนยื่นถ้วยชาไปตรงหน้าเขา ชายหนุ่มจ้องถ้วยชาในมือขานวลหนึ่งไปพักหนึ่ง ก่อนเอื้อมหยิบมาจิบแต่โดยดี หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นก็วางใจลงได้บ้าง จึงเอ่ยด้วยเสียงเจือยแจ้วต่อไป

“ฮะแอมม์ ข้าว่าท่านอาจต้องอยู่ที่นี้ไปสักกระยะ ร้านข้ากำลังขาดคนอยู่

² ยมทูตขาวดำตามตำนานจีน โดยที่ยมทูตขาวคือ เทพไป๋อู่ฉาง ส่วนยมทูตดำคือ เทพเฮยอู่ฉาง เรียกคู่กันว่า ‘เฮยไป๋อู่ฉาง’

พอดี เช่นนั้นท่านก็อยู่ในฐานะลูกจ้าง...” ยังไม่ทันพูดจบ นางก็รู้สึกถึงสายตาคมกริบที่ส่งมาจากดวงตาคู่สวยของเขาจนรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“ผู้ช่วย... ผู้ช่วยที่มีฐานะเท่าเทียมกับข้าไปก่อนละกันนะเจ้าคะ” เมื่อคุณชายหลงทางได้ฟังก็เก็บไอสังหารของตน แล้วนั่งลงจับขาชั้นดีต่ออย่างสบายใจราวกับที่นี่เป็นร้านของตน ทั้งให้เจ้าของร้านแจกเช่นนางยืนหัวโตอยู่ที่เดิมอย่างทำอะไรไม่ถูกนัก

ไยนางถึงรู้สึกว่าจะถูกยึดอำนาจในร้านของตัวเองกัน...

นางคิดอย่างสงสัย แต่แล้วก็สละบดศีรษะไล่ความคิดฟุ้งซ่านของตนก่อนจะเดินไปประคองดอกพลับพลึงสีแดงใสที่ยังคงวางอยู่กลางโต๊ะขึ้น แล้วหมุนตัวเดินไปแหวกม่านลูกบิดเปิดประตูเข้าไปยังห้องด้านหลังร้าน แต่แล้วเท้าของนางก็ต้องหยุดกึกเมื่อได้ยินเสียงจากใครอีกคนเอ่ยถาม

“เจ้าจะไปไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามเสียงเรียบ หญิงสาวเมื่อได้ยินดังนั้น ก็อึกอ๋ออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยชักชวนพร้อมก้มมือเรียกเขา

“เอ่อ... ไหนๆ ท่านก็จะอยู่ที่นี่ เช่นนั้นก็ควรรู้เรื่องสำคัญของร้านไว้บ้าง...” เอ่ยจบก็หมุนตัวเข้าไปในห้อง ทำให้ชายหนุ่มต้องเดินตามเข้าไปอย่างไม่ไวใจนัก เมื่อก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไปก็ราวกับเขาเข้าไปในอีกโลกหนึ่ง รอบด้านเป็นความมืดแว้งแว้งที่มีจุดแสงประดับประดา ราวกับห้องฟ้าในยามราตรีที่เต็มไปด้วยดวงดารานับร้อยนับพันดวง กลางห้องมีโหลสุราขนาดใหญ่ตั้งอยู่สองใบด้วยกัน เขามองอย่างงุนงงครู่หนึ่ง ก่อนสายตาจะเห็นสตรีผู้มีนามว่าหงเหมยสาวยืนอยู่เบื้องหลังโหลทั้งสองใบ ชายหนุ่มเดินเข้าไปใกล้พร้อมเอ่ยถามนางอย่างไม่วิใจนัก

“ที่นี้ที่ไหน”

“ห้องบ่มสุราของเรา” นางตอบเขาพร้อมสบดวงตาคม

“...”

“ร้านนี้แม้เป็นร้านสุราแต่ก็ได้เปิดเพื่อความสำราญใจ เราเปิดเพื่อความทุกข์ใจของผู้มาเยือน มีคำกล่าวไว้ว่า หากอยากลืมเลือน ให้มายังร้านสุรา

สาม

เสี้ยวโก้วและเสี้ยวเมา (ตอนต้น)

หงเหมยฮวานั่งจิบสุราท่ามกลางหิมะโปรยปราย นางนั่งอยู่บนเก้าอี้หิน
ในสวนหน้าเรือนของนางที่สามารถเข้ามาทางประตูบนชั้นสองของร้านสุรา
ลึมเลื่อน แม้อากาศจะหนาวเย็นแต่นางก็ไม่หวั่น ยังคงจิบสุรารสหวานล้ำกว่า
ร้อนแรงยิ่งลงคออีกแล้วอีกเล่าใต้ต้นเหมยแดงที่ออกดอกบานสะพรั่ง ขณะ
นางมองดอกเหมยอย่างเลื่อนลอยพลันได้ยินเสียงเปิดประตูดังขึ้น

“อาบน้ำเสร็จแล้วหรือ”

“อือ” ชายหนุ่มในชุดสีน้ำเงินเข้มเอ่ยตอบก่อนเดินมาทรุดกายลงนั่ง
ข้างนาง ตาจ้องมองสุราในมือนางอย่างสนใจ เมื่อหงเหมยฮวาเห็นดังนั้นจึง
รินสุราลงจอกอีกใบพร้อมเอ่ย

“นี่เป็นเพียงสุราจากโลกมนุษย์เท่านั้น ท่านดื่มเถิด”

ชายหนุ่มก้มมองสุราในจอกเบื้องหน้าตน ก่อนยกมันขึ้นดื่มรวดเดียว
จนหมด

หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นจึงแย้มยิ้มออกมา พลังเอ่ยถามเสียงหวาน

“เป็นอย่างไร รสดีหรือไม่” ทว่าเขายังไม่ทันได้เปิดปากตอบ เสียง
โหวกเหวกของชายชราผู้หนึ่งก็ดังแทรกขึ้น

“เหมยฮวา เหมยฮวา สุราได้แล้วหรือ” ครั้นเมื่อพูดจบประโยค ร่าง
อวบน้ำของชายชราที่ปรากฏขึ้นในครรลองสายตา

“ตาเฒ่าฉินจิวมาแล้วหรือ” ไม่พูดเปล่า หงเหมยฮวาสะบัดมือคราหนึ่ง
ไหสุราหลายลิบใบก็มาปรากฏเบื้องหน้าเขา ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ด้วยได้แต่มอง
อย่างตกตะลึง แต่เพราะเคยเห็นนางใช้พลังเช่นนี้มาบ้างแล้วจึงไม่คิดถาม
ซอกแซกอีก เขาทำเพียงนั่งจิบสุราในมือตนอย่างเงียบงันเท่านั้น ชายชรา
นามว่าฉินจิวเมื่อเห็นไหสุรามากมายก็ตาลุกวาวรีบเปิดสุราไหหนึ่งดื่มทันที

“อ้อ สุราดีๆ” เขาว่าพลางปิดไหไว้เช่นเดิม ก่อนหยิบถุงที่เต็มไปด้วย
เงินของแดนวิญญานและอัญมณีหลากหลายสิ่งส่งให้แก่นางที่แบมือรอรับอยู่
แล้วในทันที หงเหมยฮวาเห็นจำนวนเงินในถุงนั้นก็ให้พอใจยิ่ง รีบเก็บมัน
โดยไว ก่อนแบมือไปทางตาเฒ่าฉินจิวอีกครา

“อะไรกัน ข้าให้ครบแล้วนี่”

“เจ้าแน่ใจหรือว่าครบ” นางถามด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“แน่ใจสิ!” ตาเฒ่าฉินจิวเอ่ยเสียงแหลมสูงอย่างไม่ยอมแพ้ หงเหมยฮวา
จึงทำท่าครุ่นคิด ก่อนเอ่ยด้วยเสียงเจ้าเล่ห์

“เอ... เช่นนั้นสุราสิบไหที่ท่านดื่มไประหว่างส่งของนั้นเล่า ท่านอย่า
บอกนะว่าถูกสายลมหอบเอาไป” ตาเฒ่าฉินจิวได้ยินเช่นนั้นก็พูดไม่ออก ได้แต่
ทอดถอนใจพร้อมโยนถุงเงินอีกใบส่งให้นาง แล้วบ่นคำสองคำ

“ฮึย ฮึเหนียวจริง ว่าแต่... เจ้าหนุ่มนี้เป็นใครกันล่ะ”

หงเหมยฮวาแยมยิ้มในชัยชนะของตน ก่อนอัปปากเตรียมแนะนำอีกฝ่าย
ให้รู้จัก ทว่ายังไม่ทันได้พูดสิ่งใด เสียงแหลมสูงของสตรีนางหนึ่งก็ดังแทรก
ขึ้นมา

“หงเหมยฮวา เจ้าเห็นหรือที่ธรรมเนียมของข้าเป็นที่ใดกัน ถึงขยันส่งวิญญาน
มนุษย์มายังหอของข้านัก...” แต่แล้วเสียงบ่นก็เงียบลงเมื่อนางเห็นบุรุษหนุ่ม
เพียงผู้เดียวในที่นี้

“แล้วพวกนางทำงานไม่ดีหรือไร ข้าสู้อุตส่าห์คัดแต่ยอดฝีมือให้เจ้า

หอบของเจ้าได้ทำอะไรไม่น้อยเลยนะ เลี้ยวซิงถึง”

เลี้ยวซิงถึงได้ยินดังนั้นก็รีบไป ก่อนเอ่ยอย่างไม่เต็มเสียงนัก

“ก็จริง... ว่าแต่คุณชายผู้นี้เป็นใครกัน”

“อ้อ...” หงเหมยฮวาพูดก่อนปรายตามองชายหนุ่มเล็กน้อย “เขาเป็น
วิญญาณหลงทางนะ ไร้ความทรงจำ ตอนนี้อยู่ทำงานเป็นผู้ช่วยที่ร้านของข้า”

“อ้อ เช่นนั้นเองหรือ” เลี้ยวซิงถึงตอบรับก่อนจ้องมองไปยังชายหนุ่ม
และพบว่าเขาก็มองนางอยู่เช่นเดียวกัน นางเห็นดังนั้นก็มึนหน้าจูด คุณชาย
หลงทางที่จ้องอยู่นั้นก็เลื่อนสายตาไปที่ปีกแมลงปอดด้านหลังนางอย่างสนใจ
ใครรู้ ก่อนเอ่ยชม

“ปีก... งามนัก” พูดจบเขาก็ดีมสุราต่อโดยไม่สนใจสายตาเปล่งประกาย
ของเลี้ยวซิงถึงที่ส่งมา

หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นก็ยิ่งพึมพำให้เลี้ยวซิงถึงได้ยิน “ชมเจ้าก็เหมือน
ชมแมลงปอทุกตัวในใต้ถ้ำนั่นแหละ”

เลี้ยวซิงถึงได้ยินดังนั้นก็หันไปค้อนขวับ ครั้นพอตั้งสติได้จึงถามหง-
เหมยฮวาอย่างน่ารักอีกหนึ่งประโยค

“นี่... คุณชายท่านนี้ไม่มีชื่อหรือ” ถามจบก็พบกับสายตาเหม็นเบื่อ
ของหงเหมยฮวาที่ส่งมาจากนาง

“เจ้าแมลงปอน้อย เจ้าโง่หรือไร ข้าบอกว่าเขาไร้ความทรงจำ จะมีชื่อ
ได้อย่างไร”

“แต่เรียกคุณชายๆ เช่นนี้ก็ไม่ได้สะดวกนักไม่ใช่หรือ เช่นนั้นข้าตั้งให้เอง
อ้อ... คุณชายรูปร่างสง่างาม เช่นนั้นก็...”

“เลี้ยวจิวเป็นอย่างไร เอ็ง” ตาเม่าฉินจิวที่ดีมสุราหมดไปหนึ่งไหลุกขึ้น
มาตอบอย่างมั่นใจ ก่อนจะถูกเจ้าแมลงปอน้อยบ่นเสียงกึกก้อง ส่วนเจ้าตัว
ตันเรื่องกลับนั่งดีมต่อ พลังเฉียงกลับบ้างเมื่อเริ่มรำคาญ หงเหมยฮวาเห็น
ดังนั้นก็ได้แต่ทอดถอนใจ เงยหน้ามองดอกเหมยสีสีแดงสดและบุษหิมะสีขาว
ที่ร่วงหล่นพรางพึมพำคำหนึ่งออกมา

“เสวีย... เสวียไป”

สิ้นคำ เสียงโต้เถียงกันของตาเผ่าฉินจิวกับเสวียซิงถึงก็เงียบลง ทั้งสองหรือแม้แต่คนที่ไม่สนใจผู้ใดแจกเช่นผู้ช่วยหมาดๆ ของร้านสุราลิ้มเลียนหันมามองนาง ดวงตาดวงามสีดำนิทานุ์นั้นของหงเหมยฮวาที่พวกเขาได้เห็นคล้ายว่ามีได้จับจ้องดอกเหมยและหิมะขาวตรงหน้า แต่คล้ายกับว่านางมองไปยังที่ไกลแสนไกล... ที่ที่มีมีผู้ใดเอื้อมถึงหรือจดจำได้

สองสามวันต่อมา ฤดูกาลในแดนวิญญาณก็ผันเปลี่ยน ดวงอาทิตย์

สาดแสงเจิดจ้าไปทั่วบริเวณ ดอกไม้ผลิบานเป็นสัญญาณว่าฤดูใบไม้ผลิได้มาเยือนแดนวิญญาณแล้ว ในแดนวิญญาณนี้หน้าแปลก สีฤดูไม่ยาวนานเท่าแดนมนุษย์ ใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ เมื่อรู้ตัวอีกทีก็กลับกลายเป็นฤดูฤดูกาลเดิมเสียแล้ว...

หงเหมยฮวาที่อยู่เ็นชุดสีเหลืองอ่อนบางเบากำลังนั่งเฝ้าคางอย่างเเกยจคร้านเหม่อมองไปยังหน้าร้านที่มีคนเดินไปมาพลุกพล่าน ทว่าร้านของนางกลับเงียบสงบสิ้นดี หงเหมยฮวาเอื้อมมือหยิบพัดกลมมนโต๊ะขึ้นมาพัดอย่างเบือหน่าย ก่อนเอยเรียกผู้ช่วยคนใหม่ของร้านด้วยน้ำเสียงเหนื่อหน่าย

“เสวียไป น้ำชา...” สิ้นเสียงเอื้อยเอื้อยของนาง ถาดน้ำชาที่ถูกวางลงบนโต๊ะเบื้องหน้า ก่อนน้ำชาสีทองหอมกรุ่นในถ้วยกระเบื้องเนื้อดีจะถูกส่งมาตรงหน้านาง มือเรียวยาวรับถ้วยน้ำชาจากมือหนา ก่อนกระตักน้ำชารสเข้มข้นคอบ พลันหงเหมยฮวาก็รู้สึกถึงความล้นไหวที่ท้องของนาง ริมฝีปากบางสีแดงสดจึงเอื้อนเอ่ยเสียงหวานอีก

“เสวียไป ขนมน...” จับพลันจางขนมก๊วยฮวาหน้าตาสวยงามน่ากินก็ถูกวางเบื้องหน้านาง หงเหมยฮวาเอื้อมมือหยิบขนมก๊วยฮวาใส่ปากไปทั้งชิ้นก่อนเคี้ยวตุ๋ๆ อย่งไร้ความเป็นกุลสตรี เสวียไปเห็นดั่งนั้นก็ได้แต่ถอนหายใจพริตจับจ้องนางอย่างเบือหน่ายยิ่ง ครั้นเมื่อหงเหมยฮวารู้สึกถึงสายตาที่มเ่งที่ส่งมาจึงเงยหน้าขึ้นจากขนมก๊วยฮวาในมือ ริมฝีปากบางสวยเปรอะเบือนไปด้วย

เคษชนมดูน่าเอ็นดู

“ไยเจ้ามองข้าเช่นนั้น”

“...” เสวียไ้บ่เงียงเหียบ ทว่าเพียงหงเหมยฮวาสบกับตาคมคู่นั้นก็ราวกับเห็นความในใจของเขาทุกอย่าง แท้จริงนางสามารถใช้พลังของตน เพียงสะบัดมือ ทั้งชา ขนม หรือแม้แต่อาหารหลากหลายจานก็จะมาวางตรงหน้านาง ไม่จำเป็นต้องให้เขายกมา แต่นางกลับไม่ทำ

“ก็ข้าชี้เกียด อีกอย่างเจ้าก็ว่างอยู่ มิให้ใช้เจ้าแล้วจะให้ไปใช้ผู้ใดกัน” พุดจบก็หยิบขนมอีกชิ้นเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ต่อไป ถึงแม่เสวียไ้บ่จะเหนื่อยหน่ายที่ต้องสนทนากับสตรีผู้นั้นนัก แต่ก็ทำเพียงถอนหายใจเอือกหนึ่งเท่านั้น ก่อนเอ่ยเรื่องที่ตนไม่ชอบใจอีกเรื่องออกมาด้วยเสียงเรียบนิ่ง

“เจ้ากับข้าไ้บ่ได้สนิทกันถึงเพียงนั้น”

“หือ? เจ้าไม่ชอบให้ข้าเรียกเจ้าว่าเสวียไ้บ่หรือ อือ... แต่เรียกคุณชายๆ ตลอดมันก็แปลกๆ นี่นา”

“...”

“จะนั้น เรียกเจ้าว่าเสวียไ้บ่ก็สมควรยิ่งแล้ว อือ... แต่ถ้าเจ้าไม่พอใจจริงๆ เช่นนั้นเจ้าอยากเรียกข้าว่าอะไรก็แล้วแต่เจ้าเถิด ข้าอนุญาต อย่างไรก็ตามเสวียไ้ก็ถือว่าเราเสมอกันแล้ว” นางพูดอย่างไม่สนใจนัก แล้วหยิบขนมก๊วยฮวาใส่ปากเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อยยิ่ง แต่แล้วร่างบางก็ต้องชะงักหนึ่ง เมื่อนิ้วมืออุ่นร้อนของชายหนุ่มที่มีรู้ว่ามายืนใกล้นางตั้งแต่เมื่อใดเอื้อมมาเช็ดเคษชนมที่ติดตามริมฝีปากนาง ดวงตาหงส์ของหญิงสาวเบิกกว้างอย่างตกใจสบเข้ากับดวงตาคมเข้มเรียบเฉยของเสวียไ้บ่ที่มองมา ก่อนนางจะได้ยินเสียงเข้มแสนเรียบเฉยของเขาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา

“เช่นนั้น ข้าจะเรียกเจ้าว่าเหมยเออร์...”

สิ้นเสียงเขา ทว่าทั้งร้านสุราลึมเลือนก็ตกอยู่ในความเงียบงันจนเหลือเพียงเสียงหายใจของคนทั้งสองเท่านั้น หงเหมยฮวาไ้บ่ยินเสียงหัวใจของตนเต้นรัวเร็วราวกับจะทะลุออกมานอกอกนาง จนนางหวั่นใจว่าบุรุษที่อยู่ใกล้นาง

ถึงเพียงนี้จะได้ยินเสียงของมัน ทว่ายังไม่ทันที่คนทั้งสองจะได้เอื้อนเอ่ยสิ่งใด ต่อ เสียงดังโหวกโหวกโวยวายของชายชราและหญิงชราสองคนก็ดังขึ้นที่หน้าร้านสุราลิ้มเลียน

“เพราะเจ้านั้นแหละยายเฒ่า ข้าถึงต้องมาอยู่ที่นี้” ชายชราเอ่ยขึ้นเสียงดังด้วยความโมโหยิ่ง หญิงชราเมื่อได้ยินดังนั้นก็มียอม ชี้น้ำชายชราข้างกาย ตันทันที

“ตาเฒ่านี้ เจ้ายังจะกล้าพูดเช่นนี้อีกหรือ หากไม่ใช่เพราะเจ้ามาชนข้าจนตกจากสะพาน ข้าจะมาอยู่ที่นี้หรือ” เมื่อพูดจบก็สะบัดใบหน้าที่มีริ้วรอยเหี่ยวยุ่นตามกาลเวลาไปอีกทางทันที ครั้นเมื่อหันไปเห็นป้ายร้านสุราเบื้องหน้าตน ขาพอมแห่งของนางก็ก้าวฉับเข้าไปทันที ชายชราเมื่อเห็นภรรยาของตนก้าวเท้าเข้าร้านสุราก็ยอมไม่ได้ จุดมือบางไว้ก่อนเอ่ย

“นี่มันร้านสุรา สตรีที่เป็นหญิงแก่เช่นเจ้าไม่ควรเข้าไป” เขาเอ่ยอย่างโมโห ทว่ากลับถูกนางเอ่ยตอบเสียงดังอย่างโมโหยิ่งกว่า

“โยจะไม่ได้ ที่เจ้ายิงเอาแต่ผลาญเงิน เข้าแต่บ่อนเข้าแต่ร้านสุรา โยข้าจะทำบ้างไม่ได้”

หงเหมยฮวาเมื่อได้เห็นเหตุการณ์ตรงหน้าก็ได้แต่ทำตาปริบๆ สอดปากไม่ได้เลยสักคำ จวบจนคนทั้งสองมองเขม่นกันจนพอใจ จึงหันมาทางนางพร้อมเอ่ยอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไปเอาสุรามา!” / “ไปเอาสุรามา!”

“เอ่อ... คือ... แท้จริงแล้วร้านของเราไม่ได้เป็นที่ว่าสุรา...” ยังไม่ทันได้พูดจบ สายตาสองคู่ของชายชราและหญิงชราก็จ้องมองนางราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ หงเหมยฮวาจึงหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากเสวียไป แต่กลับได้รับเพียงสายตาเรียบเฉยที่มองมาเท่านั้น หญิงสาวเห็นดังนั้นจึงได้แต่ทอดถอนใจ ก่อนพยายามเอ่ยกับสองคนชราให้ใจเย็นลง

“ท่านตา ท่านยาย แม้ร้านเราจะไม่ได้ขายสุราเช่นนั้น แต่โปรดนั่งลง ดื่มชาชั้วครู แท้จริงแล้วร้านของเรามีชื่อว่าร้านสุราลิ้มเลียน...”

หลังจากหงเหมยฮวาเอ่ยอธิบายถึงร้านสุราลิ้มลิอน สองต่ายก็ยอม
นั่งลงจิบชาอย่างเรียบง่ายไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ชายชราผู้นั้นจะเป็นคนเอ่ยถาม
ออกมา

“ลิ้มลิอนเพื่อแลกกับสิ่งใดก็ได้ล่ะหรือ”

“เจ้าคะ” หงเหมยฮวาแยมยิ้มดังงาม ยกถ้วยชาขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์
“แล้วต้องทำอะไรบ้างเล่า”

“ตาเฒ่า อย่างบอกนะว่าเจ้าจะแลกความทรงจำนะ” เป็นเสียงของหญิงชรา
ที่ตั้งแทรกขึ้น

“มันก็เป็นข้อเสนอที่ดีมิใช่หรือ ทำอย่างกับว่าช่วงชีวิตที่ผ่านมาช่างน่า
จดจำนักแหละ” เมื่อหญิงชราได้ยินดังนั้นก็ได้แต่นั่งเงียบ แกวตาคายความ
น้อยใจและเจ็บปวดใจออกมา หงเหมยฮวาเห็นดังนั้นก็จึงไม่รอช้า รีบพูดขึ้น
อีกประโยค

“สิ่งที่ท่านต้องทำ คือเล่าเรื่องของพวกท่านเจ้าคะ”

“...”

“แต่จะยินยอมแลกเปลี่ยนหรือไม่ เมื่อเล่าจนจบค่อยตัดสินใจก็ยัง
มีสายเจ้าคะ”

เมื่อได้ยินดังนั้นก็สองคนชราจึงมองตากันอย่างนิ่งงัน หงเหมยฮวาเอง
ก็นั่งนิ่งรอการตัดสินใจของทั้งสอง โดยมีบุรุษหน้าต่ายนั่งจิบชาอยู่ด้านข้าง
พร้อมชำเลืองมองนางอย่างไม่ทุกซักร้อนใจ

“เช่นนั้น เล่าก่อนค่อยตัดสินใจก็ยังไม่สาย...” เป็นหญิงชราที่เอ่ยขึ้น
ชายชราที่นั่งอยู่ข้างกันก็ได้คัดค้าน เพียงนั่งเฉยอยู่เช่นเดิมเท่านั้น หงเหมย-
ฮวาเห็นดังนั้นก็จึงคลี่ม่ออันโยน ก่อนเอ่ยเสียงหวานใสราวเสียงระฆังแก้ว

“เช่นนั้นก็โปรดเล่ามาเถิดเจ้าคะ... เรื่องราวชีวิตของท่านทั้งสอง”

วันนั้นเป็นวันที่สวยงามในฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้ชูขอแยมบานสะพรั่ง
อย่างไม่มีต้นใดยอมตันใด เสียงทารกแว่วดังขึ้น นางเป็นเด็กทารกหน้าตา

จิ้มลิ้มน่ารัก ผู้ที่เกิดมางดงามยิ่งนัก งดงามจนต้องโจษจันไปชั่วยุคชั่วสมัย...

“หากจะแต่งเรื่องก็ช่วยให้นั้นมีความจริงบ้างเถิด อย่างเจ้านี้ละ งดงาม? เป็นที่โจษจัน? หากเรียกว่าพอดูได้ยังจะพอเชื่อได้เสียมากกว่า” ชายชราเอ่ยชัดขึ้น แล้วก็ต้องพบกับค้อนวงใหญ่ที่ภรรยาข้างกายส่งมาด้วยความโกรธเคืองยิ่ง

“ทำไม อย่างน้อยข้าก็งดงามที่สุดในหมู่บ้านนั้นแหละ หากข้าไม่งามแล้ว เจ้าจะแต่งกับข้าทำไม” ทว่าหญิงชรายังไม่ทันได้เอ่ยต่อว่าผู้เป็นสามีต่อ เสียงหวานใสของหงเหมยสวาก็ดังชัดขึ้น

“ท่านยาย... นี่ท่านเล่าตั้งแต่ตอนที่ท่านเกิดเลยหรือ” นางเอ่ยพร้อมทำสีหน้าราวกับพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

“ก็ใช่ะสิ มิเช่นนั้นจะให้เริ่มเล่าตั้งแต่ตอนไหน”

หงเหมยสวาเมื่อได้ยินดังนั้นก็ทอดถอนใจอย่างไม่รู้จะทำเช่นไร ก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย

“โดยทั่วไป... ก็เริ่มเล่าจากรื่องราวที่เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์ในชีวิตนะเจ้าคะ”

หญิงชราได้ยินดังนั้นก็นั่งคิดอย่างคิดไม่ตก

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องเริ่มตั้งแต่ตอนที่...” เป็นชายชราที่เอ่ยขึ้น

ทว่าชายชรายังไม่ทันได้เริ่มต้นเล่าเรื่องราว ก็มีเสียงของชายขี่เมาดั่งชัดขึ้นมาเสียก่อน จนหงเหมยสวาที่นั่งอยู่ต้องยกมือขึ้นมากุมขมับอย่างจนใจ

ชาตินี้นางจะได้ฟังหรือไม่...

“เหมยสวาฯ เจ้าดูสุรานี้สิ เป็นสุราหายากที่หมักบ่มนานถึงพันปีเชียวนะ” ตาเฒ่าฉินจิวพูดขึ้นอย่างตื่นเตันยิ่ง

“ตาเฒ่า มิเห็นหรือว่าข้ามีแขก”

“ไอ้ ต้องขออภัยๆ กำลังจะแลกความทรงจำกับสุราลึ้มเลื่อนกันสินะ เช่นนั้น ข้ามีกวนแล้วๆ ข้าจะนั่งดื่มอยู่ตรงมุมมุนุ่น มิกวนพวกเจ้าหรอก เชิญต่อเลยๆ” เอ่ยจบก็หมุนตัวไปรื้อดูไหสุราในร้าน ก่อนหยิบไหสุราเนื้อดีที่ดูก็รู้

ว่าราคาแพงเพียงใดออกมาจากชั้นแล้วเหม็นลงคออย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตา
ร่างท่วมหนาของตาเต๋มาฉินจี้ก็ทรุดลงไปนั่งกอดให้สุราอยู่บนพื้น ทั้งใบหน้า
อวบอ้วนยังแดงก่ำ หงเหมยฮวาเห็นดั่งนั้นก็ทอดถอนใจ พลางนึกเสียดายสุรา
ราคาแพงที่หมักบ่มมานานปีที่น่ายังไม่ได้อลองชิมเลยสักหยด แต่ตาเต๋มาฉินจี้ก็
ลืบทัดหน้าางไปเสียอย่างนั้น นางจดบัญชีหนี้ไว้ไวใจ ก่อนหันไปแยมยืม
กับสองคนชราที่ยังงุนงับเหตุการณ์ตรงหน้า แล้วเอ่ยเสียงหวานเป็นครั้งที่สอง

“เชิญเล่าเจ้าคะ”

ทว่ายังไม่ทันที่ชายชราจะได้เอ่ยปากเล่า เสียงเจื้อยแจ้วของสตรีในชุด
สีชมพูบางดูอ่อนหวานน่ารักยิ่งก็ดังชัดบทสนทนาอีกครั้ง ใบหน้าจิ้มลิ้มยิ้มแยม
อย่างดีใจที่ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มผู้ช่วยของร้าน ทว่ารอยยิ้ม
ของเสี่ยวชิงถึงก็ต้องชะงักทันใดเมื่อหันไปเห็นสายตาอาฆาตและไอสังหาร
เข้มข้นของหงเหมยฮวาที่ส่งมา

“เอ่อ... เสวี่ยไป ะ... ข้าทำขนมมาให้”

เสวี่ยไปมองตะกร้าขนมที่ยื่นมาอย่างลั้งเลซั่วครู่ ก่อนหยิบใส่ปากอย่าง
สบายอารมณ์ ไม่สนใจสายตาอาฆาตแค้นของหงเหมยฮวาที่มองมาแม้เพียง
นิด เสี่ยวชิงถึงเห็นเขาหยิบขนมกินก็แยมยืมอย่างดีใจ แต่ก็ต้องชะงักอีกครั้ง
เมื่อรู้สึกถึงสายตาที่มองมาของหงเหมยฮวา นางกระแอมกระไอคราหนึ่ง ก่อน
เอ่ยถามอย่างเกรงๆ

“เอ่อ... กำลังทำอะไรกันอยู่หรือ”

ครั้นเมื่อได้ยินคำถามของนาง หงเหมยฮวาก็แยมยืมตรงตามทว่า
นำขนมลูกสำหรับเสี่ยวชิงถึงยั้ง ก่อนเอื้อนเอ่ยอย่างเชื่องช้านำขนมลูก

“เจ้าแมลงปอน้อย เจ้าไม่มีตาหรือ ข้ากำลังจะแลกความทรงจำกับ
สุราลิ้มเลียน... แลกความทรงจำกับสุราลิ้มเลียนนะ”

“อะ...อา ข้ามาซัดจิ้งหะสินะ ต้องขออภัยๆ”

“...”

“ชะ...เช่นนั้น ข้าจะนั่งฟังอยู่เงียบๆ ตะ...ตรงนี้จะกัน” นางพูดพร้อมชี้นิ้วมือเรียบบางไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง เมื่อหงเหมยฮวาเห็นว่าไม่มีคนมาขัดจังหวะแล้ว จึงหันไปแย้มยิ้มอ่อนหวานทว่าไปไม่ถึงดวงตาที่พาให้คนที่พบเห็นต้องขนลุกชู จนสองคนซราที่นั่งอยู่ได้แต่ยิ้มเหยออกมา เสียงหวานใสเอ่ยเป็นครั้งที่สาม

“ที่นี่... ก็เชิญเล่าได้แล้วเจ้าคะ”

เรื่องทุกอย่างเริ่มที่ฤดูเก็บเกี่ยวในปีนั้น หญิงซราที่ตอนนั้นเป็นเพียงหญิงสาววัยแรกรุ่นแสนใสซื่อกำลังวิ่งยอกเรือบน ครอบคร้วนางมีบิดามารดาพี่ชายหนึ่งคน พี่สาวสองคน และตัวนางที่เป็นบุตรคนสุดท้ายที่บ้านของนางเป็นเพียงบ้านของชาวนาธรรมตาๆ ครอบคร้วหนึ่งเท่านั้น ในปีนั้น ข้าวออกกรวงสวย งอกงามอุดมสมบูรณ์ยิ่ง ไร่นาผืนนั้นเป็นสีทองสุดลูกหูลูกตา ครอบคร้วของนางรวมทั้งชาวบ้านแทบทุกคร้วเรือนต่างออกมาเกี่ยวข้าว นางที่กำลังเกี่ยวข้าวอย่างสนุกสนานอยู่นั้น เมื่อเงยหน้าขึ้นจากกอข้าว สายตาของนางก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มหน้าตาคมคายผิวคร่ำแดดผู้หนึ่งที่กำลังเกี่ยวข้าวอยู่ใกล้ๆ และราวกับเขารับรู้ถึงสายตาของนาง ใบหน้าเข้มของชายหนุ่มเยมมาสบตากับนางพอดีพอดี

สายลมพัดพากลิ่นข้าวจนหอมเตะจมูก ทว่าราวกับช่วงเวลาที่น่าสบตากับเขาได้หยุดนิ่ง ช่วงเวลานั้นหญิงสาวรู้สึกถึงเพียงหัวใจของตนที่เต้นรัวเร็ว จนน่าหวั่นใจยิ่งนัก...

“เป็นเรื่องเล่าก็ควรจะมีชื่อแทนตัวเสียหน่อยหรือไม่ ยายเฒ่า”

“ชื่อแทนตัวหรือ ก็เป็นความคิดที่ดีนะ นานๆ ที่เจ้าจะคิดได้นะนี่ตาเฒ่า”

“...”

“ชื่อแทนตัว อ้อ ชื่อแทนตัวหรือ... อ้อ เช่นนั้นแทนข้าว่าเสียเมา³

ส่วนเจ้าเป็นเสียโว่⁴ ก็แล้วกัน”

เสียโว่ที่เป็นเพียงเด็กกำพร้าต้องเร่ร่อนรับจ้างทำงาน ครานั้นก็ได้
 รับการไหว้วานจากครอบครัวหนึ่งให้ไปช่วยเกี่ยวข้าวที่ปีนี้ออกรวงมากมาย
 จนได้พบกับเสียมา... ยามได้สบตางก็ราวกับใจจะกระดอนออกมาบอก
 เขาไม่อาจลืมสายตาแสนสดใสที่มองสบมาได้แม้แต่น้อย ในยามนั้นเขาก็รู้ว่า
 เขาตกหลุมรักครุฑน้อยผู้นั้นเข้าเสียแล้ว

วันเวลาผ่านไป ท่ามกลางคืนจันทร์เพ็ญในงานเทศกาลที่น่าตื่นตาตื่น
 เขากับนางเดินเคียงข้างกันได้แสงจันทร์สีนวลตาที่สาดส่องลงมา ชายหนุ่ม
 หน้าตาคมเข้มแถมยิ้มอย่างมีความสุข นัยน์ตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักจ้อง
 มองใบหน้าของหญิงสาวผู้แสนน่ารักที่คอยชี้ชวนให้เขาดูของที่ชายตามข้างทาง
 อย่างสนุกสนานยิ่ง

แต่แล้วเสียโว่ก็หยุดเดินเมื่อมาถึงใต้หมู่แมกไม้ริมแม่น้ำสายหลัก
 ของเมือง พลังดึงมือของหญิงสาวร่างบางให้หยุดเดินตามเขา เขาจ้องมอง
 ใบหน้าหวานของเจ้าแมวน้อยหนึ่งด้วยสายตาแฝงความหมาย หญิงสาวเมื่อเห็น
 สายตาที่เขา มองสบมาก็เขินอายหน้าแดงก่ำ ก้มหน้างูตไม่กล้าสบตา ก่อนเสียง
 หัวเข้มจะเอ่ยคำหวานกับนาง

“ข้ารักเจ้า...”

“ข้ารู้”

“เจ้าก็รู้ว่าข้าเป็นเพียงเด็กกำพร้า ไม่มีญาติพี่น้อง”

“...”

“ปีตามารดาเจ้าอาจไม่ยอมรับข้า”

“เสียโว่...”

³ แปลว่า แมวน้อย

⁴ แปลว่า หมาน้อย

“แต่ข้าให้สัญญา... ข้าให้สัญญาใต้จันทร์ ให้แสงจันทร์ในคำคินนี้เป็นพยาน ข้าเสียวก้าวจะไปสู่ขอเจ้าแมวน้อยมาตบแต่งเป็นภรรยาของข้าให้จงได้...”

แต่แล้วทุกอย่างก็ไม่เป็นไปตามอย่างที่หวัง เมื่อบิดาของเสี่ยวเมอา คัดค้านหัวชนฝา ทั้งพยายามยกนางให้ไปเป็นอนุของเศรษฐีผู้หนึ่ง นางร้องไห้ น้ำตาแทบเป็นสายเลือดจนมารดาและพี่สาวทั้งสองเวทนานางยิ่งนัก ได้แต่ลูบหลังปลอบใจนางกันเป็นพัลวัน ทว่านางก็ไม่ยอมแพ้โดยง่าย พยายามอ้อนวอนขอร้องผู้เป็นบิดาจนคอแทบแห้งไปหมด แต่บิดาของนางกลับไม่ยอมรับฟังแม้เพียงครั้งคำ จวบจนนางทนไม่ไหวอีกต่อไป... ดั่งปีนปึกผมที่ปักอยู่บนมวยผมของตนมาจ่อปลายแหลมคมที่ลำคอขาวนวล และเอื่อยขึ้นอย่างเด็ดเดี่ยว

“ฮึก ท่านพ่อ เสี่ยวก้าวเป็นคนดี เขารักข้าและข้าก็รักเขา...”

“...”

“หากไม่ใช่เขา ชีวิตนี้... ข้าขอตายเสียดีกว่าต้องแต่งให้คนอื่น”

วันนี้ช่างเป็นวันที่นางมีความสุขยิ่ง... ความสุขนั้นตราตรึงอยู่ในใจของ นางมิเสื่อมคลาย หญิงสาวในชุดสีแดงสดทว่าเรียบง่ายตามฐานะตนกำลังก้มคำนับชายที่อยู่ชุดสีแดงสดเช่นเดียวกับนาง ใบหน้าของทั้งสองเปี่ยมสุข แม้จะเป็นเพียงงานแต่งเล็กๆ ที่มีพวกเขาเพียงสองคน ในบ้านหลังน้อยที่แสนอบอุ่นยิ่งสำหรับนาง

ที่นั่นจะเป็นบ้านของพวกเขา... เป็นบ้านอันแสนอบอุ่นในชีวิตใหม่นี้ เป็นบ้านที่เขากับนางจะอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปจนแก่เฒ่า และเป็นบ้านที่เสี่ยวก้าวได้ตบแต่งเสี่ยวเมอาเป็นภรรยา...

ทุกสิ่งอย่างคือความทรงจำอันแสนสุขที่ทั้งสองไม่เคยลืมเลือนแม้เวลาจะผ่านล่วงเลยไปหลายสิบปีก็ตาม ทว่าความทรงจำที่แสนสุขนั้นกลับกลายเป็น

เป็นจุดเริ่มต้นของความทรงจำที่เต็มไปด้วยความทุกข์ในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่
 ของพวกเขาอย่างน่าเจ็บปวดใจยิ่ง ด้วยทุกอย่างที่เคยวาดฝันไว้ กลับไม่ได้
 เป็นไปอย่างที่คิด...